Ετος Γ' — Αριθμος 112 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 20 Νοεμβριου 1886

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, (συνέχεια), μετάφρασις *Ι. Ι. Σκυλίσση.* — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνος, συνέχεια), μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. *Σ. Τ.* — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία **Α. Δουμᾶ**, (συνέχεια), μετάφρασις *Δμλ.* — Η ΧΡΥΣΗ ΜΝΗΣΤΗ, ἀρχαῖος Καστιλλιανὸς μῦθος.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα:
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις *Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση.*

—

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Ζ'

Ἔμεινεν οὕτω πως ὀλίγην ὥραν, ἔπειτα δ' αἰφνιδίως συνάψας τὰς δυνάμεις του ῥίπτεται εἰς τοὺς πόδας μου.

— Ἰουλίττα, μὲ λέγει, εἶμαι ἄνθρωπος χαμένος, ἂν δὲν μὲ ἀγαπᾷς μέχρι παραφορᾶς.

— Ὦ Θεέ! τί δηλοῖ αὐτός σου ὁ λόγος; ἀνέκραξα ἐκστατικὴ καὶ περιβάλλουσα τὸν τράχηλόν του εἰς τοὺς βραχίονάς μου.

— Σὺ ὅμως δὲν μὲ ἀγαπᾷς εἰς τοιοῦτον βαθμόν! ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἐν ἀγωνίᾳ· ἐχάθηκα λοιπόν, ἐχάθηκα· δὲν εἶναι ἀληθές;

— Σὲ ἀγαπῶ ὅλαις τῆς ψυχῆς μου ταῖς δυνάμεσιν, ἐφώναξα κλαίουσα· τί εἶναι χρεία νὰ κάμω διὰ νὰ σὲ σώσω;

— Ἄ! δὲν θὰ τὸ ἀποφασίσῃς! ὑπέλαβε μὲ ἀπελπισίαν. Εἶμαι ὁ δυστυχέστατος τῶν ἀνθρώπων· εἶσαι ἡ μόνη γυνὴ τὴν ὁποίαν ποτὲ ἠγάπησα, Ἰουλίττα μου. καὶ εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ σὲ ἀποκτήσω, φῶς μου, χαρά μου, σὲ χάνω διὰ παντός!.. Ἀνάγκη νὰ δώσω τέλος εἰς τὴν ζωήν μου.

— Ὦ Θεέ μου, Θεέ μου! ἀνέκραξα· καὶ δὲν ὁμιλεῖς; καὶ δὲν μὲ λέγεις τί ἀπεκδέχεσαι ἀπ' ἐμέ; τί εἶναι εἰς τὸ χέρι μου διὰ νὰ σὲ κάμω;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη· δὲν εἰμπορῶ νὰ ὁμιλήσω· μυστικόν, φρικτὸν ἕνα μυστικὸν κατεξουσιάζει ὅλην, ὁλόκληρον τὴν ζωήν μου, καὶ νὰ σὲ τὸ φανερώσω ποτὲ ἀδύνατον. Ἔπρεπε, διὰ νὰ μὲ ἀγαπήσῃς, διὰ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς, νὰ ἦσο πλέον ἢ γυνή, πλέον ἢ ἄγγελος ἴσως!...

— Διὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω! διὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσω! τὸν λέγω. Καὶ δὲν θὰ εἶμαι μετ' ὀλίγας ἡμέρας γυναῖκά σου; Ἀρκεῖ τότε μίαν λέξιν νὰ εἰπῇς, καὶ ὅση ἂν ἦναι ἡ λύπη μου καὶ ἡ λύπη τῶν γονέων μου, θὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ἂν σὺ τὸ θέλῃς.

— Ἀληθινά, Ἰουλίττα μου! ἀνέκραξε μὲ παραφορὰν χαρᾶς· θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς! θὰ ἐγκαταλείψῃς δι' ἐμὲ τὰ πάντα!... Αἴ, ἀφοῦ λοιπὸν μὲ ἀγαπᾷς μέχρις αὐτοῦ τοῦ βαθμοῦ, ἐσώθην! Ἀμέσως, ἀμέσως νὰ φύγωμεν...

— Πῶς ἀμέσως! καὶ χωρεῖ ποτέ, Λεώνη, εἰς τὸν νοῦν σου μία τοιαύτη ἰδέα, ἐνῷ ἀκόμη δὲν ἐστεφανώθημεν;

— Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ στεφανωθῶμεν, ἀπεκρίθη ξηρῶς καὶ συντόμως.

Ἔμεινα ὡς ἀπολιθωμένη.

— Καὶ ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μὲ ἀγαπήσῃς, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ φύγῃς μαζῇ μου, ἐξηκολούθησε λέγων, τοῦτο πλέον μὲ μένει· ν' αὐτοκτονήσω.

Τόσον δὲ ἀποφασιστικῶς ἐπρόφερε ταῦτα, ὥστε ἐρρίγησα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ἀλλὰ τί μᾶς συμβαίνει λοιπόν; τὸν λέγω· ὄνειρον βλέπω; Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ νυμφευθῶμεν, ἐνῷ ὅλα εἶναι ἀποφασισμένα, ἐνῷ ἔχεις τοῦ πατρός μου τὴν ὑπόσχεσιν;

— Μία μόνη λέξις τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἔχει πρὸς σὲ ἔρωτα καὶ θέλει νὰ σ' ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ γίνῃς ἰδική μου.

— Τὸν μισῶ καὶ τὸν ἀποστρέφομαι, ἔκραξα. Ποῦ εἶναι; νὰ τὸν καταισχύνω, νὰ τὸν δείξω πόσον ἄνανδρος εἶνε αὐτὴ ἡ καταδίωξίς του, καὶ πόσον μυσαρὰ αὐτή του ἡ ἐκδίκησις... Ἀλλὰ καὶ τί τέλος πάντων, Λεώνη, δύναται αὐτὸς ἐναντίον σου; δὲν εἶσαι ἀνώτερος τῶν προσβολῶν του, τόσον, ὥστε μία σου λέξις νὰ τὸν κάμῃ σκόνην; Δὲν εἶναι ἡ ἀρετή σου καὶ ἡ ἰσχὺς ἀδιάσειστοι καὶ ἀγναὶ ὡς τὸ χρυσίον τὸ δεδοκιμασμένον; Ἄ! τώρα ἐννοῶ· ἔχεις χάσει τὴν περιουσίαν σου! τὰ ἔγγραφα ἅτινα περιμένεις θὰ φέρουν εἰδήσεις περὶ τούτου κακάς. Τὸ γνωρίζει ὡς φαίνεται, ὁ Ἐρριέτης, καὶ σὲ φοβερίζει ὅτι θὰ τὰ εἰπῇ εἰς τοὺς γονεῖς μου. Ἄτιμος εἶναι αὐτή του ἡ διαγωγή· ἀλλὰ μὴ ἔχε κάνένα φόβον, οἱ γονεῖς μου εἶναι ἀγαθοί, μὲ λατρεύουν· θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας των, θὰ τοὺς φοβερίσω ὅτι θὰ γίνω καλόγρηα· τοὺς παρακαλεῖς συγχρόνως καὶ σὺ καθὼς χθές, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ τοὺς νικήσῃς· ἔσο ὑπερβέβαιος. Δὲν ἔχω πλοῦτον ἀρκετὸν διὰ δύο; Ὁ πατέρας ποτὲ δὲν θὰ μὲ καταδικάσῃ ν' ἀποθάνω τῆς λύπης· ἡ μητέρα θὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ... Τρεῖς ἡμεῖς, θὰ ἰσχύσωμεν πλειότερον τῆς θείας ὅπως συγκατανεύσῃ. Σὲ λέγω. παῦσε νὰ θλίβεσαι δι' αὐτό, Λεώνη, παῦσε τοῦτο δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ, εἶναι ἀδύνατον. Ἂν οἱ γονεῖς μου ἦσαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν γλίσχροι, τότε θὰ ἔφευγα μαζύ σου· τότε μάλιστα.

— Φεύγωμεν λοιπὸν ἀμέσως, μὲ λέγει σκυθρωπῶς ὁ Λεώνης, ἐπειδὴ ἐξάπαντος θὰ φανοῦν ἀδυσώπητοι· ἐπειδὴ ἐκτὸς τῆς πτωχεύσεώς μου, ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι κακαταχθόνιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ εἰπῶ. Εἶσαι καλή; εἶσαι γενναία; Εἶσαι τῳόντι ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ὠνειροπόλουν καὶ ἐπίστευσα ὅτι εὑρῆκα εἰς σέ; Εἶσαι ἱκανὴ ἡρωϊσμοῦ; Κατανοεῖς τὰς μεγάλας πράξεις, τὰς ἀφοσιώσεις τὰς ἀτέρμονας, μὴ ἐχούσας ὅρια; Τώρα θὰ φανῇ! Ἰουλίττα, εἰπέ με δυσὶν θάτερον· εἶσαι ἁπλῶς μία γυναῖκα εὔμορφη καὶ ἀξιέραστος, τὴν ὁποίαν ἀποχωρίζομαι μὲ λύπην μου, ἢ εἶσαι ἄγγελος ὃν ὁ Θεὸς μοὶ ἐξαπέστειλεν, ὅπως μὲ σώσῃ ἐν τῇ ἀπογνώσει; Αἰσθάνεσαι τὸ ὡραῖον, τὸ ὑψηλὸν τοῦ νὰ θυσιασθῇ τις ὑπὲρ ἑνὸς ὄντος πεφιλημένου; Ἡ ψυχή σου δὲν συγκινεῖται ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι κρατεῖς εἰς τὰς χεῖράς σου ζωὴν καὶ εἱμαρμένην ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ ὅτι ὅλη εἰς αὐτὸ ἀφοσιώθης; Ἄ! διατί νὰ μὴν εἰμποροῦμεν ν' ἀλλάξωμεν πρόσωπα! διατί νὰ μὴν ἦμαι ἐγὼ εἰς την θέσιν τὴν ἰδικήν σου! Μετὰ πόσης χαρᾶς, μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ θὰ σοὶ ἐθυσίαζα πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην μου, πᾶν καθῆκόν μου!...

— Φθάνει, Λεώνη, φθάνει, τὸν ἀποκρίνομαι· οἱ λόγοί σου μὲ ἀποπλανοῦν. Ἔλεος, ἔλεος διὰ τὴν πτωχήν μου τὴν μητέρα, διὰ τὸν πτωχόν μου τὸν πατέρα, διὰ τὴν τιμήν μου αὐτήν! Θέλεις νὰ με ἀφανίσῃς...

— Ἄ! αὐτὰ συλλογίζεσαι! ἀνέκραξε, καὶ ὄχι ἐμέ! Μετρᾷς τὴν λύπην τῆς μητρός σου καὶ τοῦ πατρός σου, τὴν δὲ ἰδικήν μου ἀπαξιοῖς νὰ ἀντισταθμίσῃς! Δὲν μὲ ἀγαπᾷς...

Ἔκρυψα τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὰς χεῖ-

ρας, ἐπεκαλέσθην τὸν Ὕψιστον, ἤκουσα τοὺς λυγμοὺς τοῦ Λεώνη· ἐπῆγα νὰ τρελαθῶ.

— Ἔστω λοιπόν, τὸν εἶπα· τοῦτο θέλεις, καὶ τοῦτο δύνασαι. Λέγε με, εἰπέ με τί θέλεις, ἀνάγκη νὰ ὑπακούσω εἰς σέ· δὲν εἶσαι ὁ ἐξουσιαστὴς καὶ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ψυχῆς μου;

— Ὀλίγας στιγμὰς ἔχομεν νὰ χάσωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης. Χρεία ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ ἤμεθα ἔξω ἀπ' ἐδῶ, εἰ δ' ἄλλως θ' ἀποβῇ ἀδύνατος ἡ φυγή σου. Ὑπάρχει ἓν ὅμμα γυπὸς προσηλωμένον ἐπάνω μας· ἀλλ' ἂν σὺ θέλῃς, τὸ ἀπατῶμεν. Θέλεις; θέλεις;...

Λέγων αὐτὸ τὸ «θέλεις» μ' ἔσφιγγεν ἐμμανῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του· συγχρόνως ἀπὸ τὸ στῆθός του ἀνεδίδοντο οἰμωγαί. Ἀπεκρίθην «ναί», ἀγνοοῦσα τί ἔλεγα.

— Λοιπόν! μὲ λέγει, ἐπέστρεψε ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, χωρὶς τελείως νὰ φανῇς τεταραγμένη. Ἂν ἐρωτηθῇς, εἰπὲ ὅτι ἠσθάνθης μικρὰν ἀδιαθεσίαν· ἀλλὰ μὴ ἀφήσῃς νά σε πάρουν. χρείας τυχούσης μάλιστα χόρευσε. Πρὸ πάντων, ἂν ὁ Ἐρριέτης σὲ ὁμιλήσῃ, πρόσεξε μὴ τὸν παροργίσῃς· ἀπαιτεῖται φρόνησις· σκέψου ὅτι εἰς τὸ διάστημα μιᾶς ὥρας ἀκόμη ἡ τύχη μου ἀπόκειται εἰς τὰς χεῖράς του. Ἐγὼ θὰ ἔλθω μετὰ μίαν ὥραν φορῶν *δόμινον*. Εἰς τὴν κουκοῦλαν τοῦ *δομίνου* θὰ ἔχω αὐτὴν τὴν μικρὰν ταινίαν· κύτταξε· ἐκ τούτου θὰ διακρίνῃς ὅτι εἶμ' ἐγώ, καταλαμβάνεις; Τότε θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, καὶ πρόσεξε δι' ἀγάπην Θεοῦ νὰ μὴ χάσῃς τὴν γαλήνην καὶ ἀταραξίαν σου. Ἔχε κατὰ νοῦν αὐτὰ ὅλα· αἰσθάνεσαι δι' αὐτὰ τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν;

Ἠγέρθην καὶ ἐπίεσα τὸ στῆθός μου ὑπὸ τὰς δύο μου χεῖρας· τὸ ἠσθανόμην ὡς συντετριμμένον. Ὁ λάρυγξ μου ἦτο στεγνὸς καὶ ὡς φλογισμένος, αἱ παρειαί μου ἔκαιαν, ἤμην ὡσὰν μεθυσμένη.

— Ἔλα, ἔλα, μὲ λέγει, πηγαίνωμεν.

Μὲ προσώθησεν εἰς τὸν χορὸν καὶ ἔγινεν ἄφαντος. Ἡ μήτηρ μου μὲ ἐζήτει. Εἶδα μακρόθεν τὴν ἀνησυχίαν της καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐρωτήσεών της ἔσπευσα νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν τοῦ τυχόντος χορευτοῦ.

Ἐχόρευσα, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν ἔπεσα νεκρὰ μέχρι τέλους τῆς *κοντρεδάνσης*, τόσην κατέβαλα εἰς τὸν ἑαυτόν μου δύναμιν. Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν θέσιν μου, ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἤδη προχωρήσει διὰ τὴν *βάλσην*. Μὲ εἶχεν ἰδῇ χορεύουσαν καὶ ἦτο ἥσυχος, ὅθεν ἐδόθη πάλιν καὶ εἰς τὴν ἰδίαν της διασκέδασιν. Ἡ δὲ θεία ἀντὶ νὰ μ' ἐξετάσῃ ποῦ ἔλειπα, μ' ἐπέπληξε τοῦτο μ' ἦτο προτιμότερον, διότι δὲν ἔγινε χρεία νὰ δώσω ἀπόκρισιν καὶ νὰ ψευσθῶ. Μία τῶν φίλων μου μὲ ἠρώτησε περίφοβος τί εἶχα, καὶ διατί ἡ ὄψις μου ἦτο χαλασμένη τόσον. Ἀπήντησα ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲ εἶχεν ἔλθει σφοδρὸς ἔνας βῆχας.

— Μά, νὰ ἡσυχάσῃς λοιπόν, μὲ εἶπε, καὶ πλέον νὰ μὴ χορεύσῃς.

Ἀλλ' εἶχα ἀπόφασιν νὰ ἀποφύγω τῆς μητρός μου τὸ βλέμμα· ἐφοβούμην τὴν ἀνησυχίαν της, τὴν φιλοστοργίαν καὶ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου. Εἶδα τὸ μανδίλλι της· τὸ εἶχεν ἀφίσει εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐκάθητο· τὸ ἔλαβα, τὸ ἔφερα εἰς τὸ πρόσωπόν μου, καὶ σκεπάσασα δι' αὐτοῦ τὸ στόμα μου τὸ κατέφαγα εἰς φιλήματα σπασμωδικά. Ἡ γείτων μου ἐξέλαβεν ὅτι ἔβηχα ἐκ νέου καὶ ἐπροσποιήθην τῳόντι βῆχα. Δὲν ἤξευρα πῶς νὰ δαπανήσω αὐτὴν τὴν ὥραν τὴν ὀλεθρίαν, τῆς ὁποίας μόλις εἶχε διατρέξει τὸ ἥμισυ. Ἡ θεία παρετήρησεν ὅτι ἤμην κρυωμένη, καὶ ἔλεγε νὰ εἰπῇ εἰς τὴν μητέρα μου ν' ἀναχωρήσωμεν. Αὐτὴ ἡ ἀπειλὴ μὲ κατεφόβησε, διὸ ἀμέσως ἐδέχθην νέαν πρόσκλησιν εἰς χορόν.

Ἀφοῦ ἐπροχώρησα εἰς τὸ μέσον τῶν χορευτῶν, εἶδα ὅτι ὁ χορὸς διὰ τὸν ὁποῖον προσεκλήθην ἦτο *βάλση*. Βάλσην ποτὲ δὲν ἐχόρευα, καθὼς καὶ ὅλαι σχεδὸν αἱ νεάνιδες, ἀλλὰ προσβλέψασα τότε μόλις εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ χορευτοῦ μου, ἀνεγνώρισα τὴν ἀπαίσιον τοῦ Ἐρριέτου μορφήν, καὶ ὁ τρόμος μ' ἐμπόδισε τοῦ ν' ἀρνηθῶ. Μ' ἐπῆρε λοιπὸν εἰς τὸν στρόβιλον, καὶ ἡ στροφικὴ ἐκείνη κίνησις ἐκούφωσε τοῦ νοός μου τὴν ζάλην. Ὡς ὄνειρον μ' ἐφάνησαν ὅλα γύρω μου· δὲν ἤξευρα ἂν εἰς κλίνην ἐκοιτόμην μὲ πυρετὸν καὶ ἔβλεπα ὅραμα, ἢ ἂν ὡς παράφρων ἐκυλινδούμην ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς βάλσης, εἰς τὰς ἀγκάλας ἑνὸς ὄντος τὸ ὁποῖον μ' ἐπροξένει φρίκην. Ἔπειτα ἐνθυμούμην ὅτι ὁ Λεώνης ὁσονούπω θὰ ἤρχετο νὰ μὲ ζητήσῃ. Εἶδα τὴν μητέρα μου ἥτις, ἐλαφρὰ καὶ ὅλη φαιδρότης, ἐφαίνετο ὡς πετῶσα ἀναμέσον τοῦ κύκλου τῶν βαλσιζόντων. Διενοούμην ὅτι ἦτο πρᾶγμα ἀδύνατον· ὅτι δὲν ἐγίνετο νὰ ἐγκαταλείψω τοιουτρόπως τὴν μητέρα μου. Παρετήρησα ὅτι τὰ ὄμματα τοῦ Ἐρριέττου ἦσαν ἀπλήστως προσηλωμένα εἰς τὸ πρόσωπόν μου, καθὼς τὸ εἶχα προσκλινὲς πρὸς αὐτόν. Παρ' ὀλίγον μὲ ἦλθε νὰ βάλω φωνὴν καὶ νὰ φύγω· ἀλλ' ἐνθυμήθην τοῦ Λεώνη τὸν λόγον· *Σκέψου ὅτι εἰς τὸ διάστημα μιᾶς ὥρας ἀκόμη ἡ τύχη μου ἀπόκειται εἰς τὰς χεῖράς του.* Ὑπέμεινα. Πρὸς στιγμὴν ἐστάθημεν. Κάτι μὲ εἶπε· δὲν ἤκουσα, ἀλλ' εἰς ἀπόκρισιν ἐμειδίασα, ἀπόντα ἔχουσα ὁλωσδιόλου τὸν νοῦν.

Τότε ἠσθάνθην ὕφασμά τι προσθίγον τοὺς γυμνοὺς ὤμους μου καὶ τοὺς βραχίονας. Δὲν ἦτο χρεία νὰ στραφῶ· ἀνεγνώρισα τὴν μόλις ἐπαισθητὴν ἀναπνοὴν τοῦ Λεώνη καὶ ἐζήτησα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν θέσιν μου. Μετὰ μίαν στιγμήν, ὁ Λεώνης, φορῶν μαῦρον δόμινον, ἔρχεται καὶ τείνει πρὸς ἐμὲ τὸν βραχίονα. Ἐγείρομαι καὶ τὸν ἀκολουθῶ. Διερχόμεθα τὸ πλῆθος καὶ ὡς ἐκ θαύματος διαφεύγομεν τὸ ζηλότυπον βλέμμα τοῦ Ἐρριέτου καὶ τὸ τῆς μητρός μου, ἥτις ἐκ νέου μὲ ἀνεζήτει. Ἡ τόλμη μὲ τὴν ὁποίαν διέβην ἐν μέσῳ πεντακοσίων ἀνθρώπων, ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ δραπετεύσω μὲ τὸν Λεώνην, αὐτή μου ἡ τόλμη ἀπέτρεψε πᾶσαν παρατήρησιν. Διήλθαμεν τὸν συνωστισμὸν τῶν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Τινὲς μεταξὺ τῶν λαμβανόντων τὰ ἐπανωφόρια καὶ τοὺς πίλους των μᾶς ἀνεγνώρισαν, καὶ ἠπόρησαν βλέποντές με νὰ καταβαίνω τὴν κλίμακα ἄνευ τῆς μητρός μου· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀνεχώρουν καθὼς ἡμεῖς, ὥστε δὲν ἔμελλαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν χορὸν καὶ νὰ μεταδώσουν τὴν παρατήρησίν των. Ἅμα ὡς κατέβη ὁ Λεώνης εἰς τὴν αὐλήν, ὥρμησε παρασύρων με διὰ χειρὸς πρὸς πλαγίαν τινὰ θύραν, ὁπόθεν δὲν διήρχοντο τὰ ὀχήματα. Ἐτρέξαμεν ὀλίγα τινὰ βήματα εἰς μίαν ὁδὸν σκοτεινήν, ἔπειτα ἐκεῖ μᾶς ἠνοίχθη ἕνας ταχυδρομικὸς δίφρος. Μὲ ἀνεβίβασεν εἰς αὐτόν, μὲ περιετύλιξεν εἰς μίαν μηλωτὴν εὐρύχωρον, ἔχωσε τὴν κεφαλήν μου εἰς μίαν ὁδοιπορικὴν καλύπτραν, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἡ κατάφωτος οἰκία τοῦ κυρίου Δελπέκ, ἡ ὁδὸς καὶ ἡ πόλις ἐχάθησαν ὀπίσω μας.

Ἐτρέξαμεν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας χωρὶς δι' ὅλου νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ ὀχήματος. Εἰς πάντα σταθμόν, ὁ Λεώνης ὑπήγειρεν ὀλίγον τὴν ὕαλον τοῦ θυρέτρου, ἐξέβαλλε τὸν βραχίονα, ἔρριπτεν εἰς τοὺς ἡνιόχους τὸ τετραπλοῦν τοῦ μισθοῦ των, ἔσπευδε ν' ἀποσύρῃ πάλιν τὸν βραχίονά του καὶ ἔκλειεν ἐκ νέου τὸ θύρετρον. Δὲν ἐφρόντισα νὰ παραπονεθῶ οὔτε διὰ τὴν κόπωσίν μου οὔτε διὰ τὴν πεῖναν· οἱ ὀδόντες μου ἦσαν συνεσφιγμένοι, τὰ νεῦρά μου συγκεκρατημένα· οὔτε δάκρυ νὰ χύσω, οὔτε λέξιν νὰ προφέρω εἶχα τὴν δύναμιν. Ὁ Λεώνης ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου μὴ μᾶς ἐκυνήγουν, μᾶλλον ἢ προσέχων εἰς τὴν κακοπάθειαν καὶ τὴν λύπην μου. Ἐστάθημεν εἰς ἕνα πύργον μικρὸν ἀπέχοντα τῆς μεγάλης ὁδοῦ, καὶ ἐκρούσαμεν τὴν θύραν ἑνὸς κήπου. Μετὰ πολλὴν ὥραν ἦλθεν εἰς ὑπηρέτης νὰ μᾶς ἀνοίξῃ. Ἦσαν δύο ὧραι μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἦλθε τέλος πάντων καὶ μᾶς ἤνοιξε γογγύζων, ἀλλ' ἅμα ὡς ἔστρεψε τὸ φανάρι του πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Λεώνη καὶ τὸν ἀνεγνώρισε, μυριάκις μᾶς ἐζήτησε συγγνώμην, ὁδηγῶν ἡμᾶς εἰς τὴν κατοικίαν. Αὕτη μ' ἐφάνη ἐρήμη καὶ ἀκατάστατος· ἀλλὰ μᾶς ἠνοίχθη ἕνα δωμάτιον ὁπωσοῦν εὐτρεπισμένον. Ἤναψα ἀμέσως φωτιά, μοῦ ἑτοίμασαν μίαν κλίνην, καὶ ἦλθε μία γυναῖκα νὰ μὲ ἐκδύσῃ. Ἔπεσα εἰς μίαν κατάστασιν ἠλιθιότητος ἐπὶ μιᾶς θρονίδος. Ἡ θερμότης τῆς ἑστίας μὲ ἐζωογόνησεν ὀλίγον τι, καὶ τότε παρετήρησα ὅτι ἤμην πλησίον τοῦ Λεώνη φοροῦσα νυκτικὴν ἐσθῆτα καὶ ἔχουσα τὴν κόμην διαλελυμένην· αὐτὸς ὅμως, μὴ προσέχων εἰς τίποτε ἀπ' αὐτά, κατεγίνετο νὰ τοποθετήσῃ ἐντὸς ἑνὸς κιβωτίου τὰς πλουσίας στολάς, τοὺς μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας ἀπὸ τοὺς ὁποίους πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἤμεθα καταφορτωμένοι· διότι καὶ τοῦ Λεώνη τὰ τιμαλφῆ κοσμήματα τὰ πλεῖστα ἀνῆκαν εἰς τὸν πατέρα μου· ἡ μητέρα, θέλουσα νὰ μὴ φανῇ ὑποδεεστέρα τῆς ἰδικῆς μας ἡ στολή του, τὰ εἶχε πάρει κρυφίως ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον καὶ τὰ εἶχε δανείσει εἰς αὐτόν. Ὅταν εἶδα ἐκεῖνα ὅλα τὰ πλούτη σσσωρευμένα μέσα εἰς ἕνα κιβώτιον, ἠσθάνθην ἐντροπὴν θανάσιμον διὰ τὴν κατά τινα τρόπον κλοπὴν ἣν ἐκάμαμεν, καὶ ἀπένειμα εἰς τὸν Λεώνην εὐχαριστίας ὅτι ἐσκόπει νὰ τὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸν πατέρα μου. Δὲν ἐκατάλαβα τί μὲ εἶχεν ἀποκριθῆ·

ἐπρόσθεσεν ἔπειτα ὅτι τέσσαρας ὥρας εἶχα καιρὸν νὰ κοιμηθῶ, καὶ μὲ παρεκάλει νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτὰς καὶ νὰ πέσω εἰς τὴν κλίνην χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν ἢ λύπην. Ἐφίλησε τοὺς πόδας μου καὶ ἀπῆλθε. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ σηκωθῶ ὅπως μεταβῶ εἰς τὴν κλίνην· δὲν εἶχα ἥπατα· ἔμεινα εἰς τὴν θρονίδα μου καὶ ἀπεκοιμήθην πλησίον τοῦ πυρός. Εἰς τὰς ἓξ τῆς πρωΐας ἔρχονται καὶ μ' ἐξυπνοῦν· μὲ φέρουν κικολάταν καὶ μίαν ἀνδρικὴν ἐνδυμασίαν. Ἐπρογευμάτισα καὶ ἐνδύθην τὰ φορέματα ἐκεῖνα ἐκοῦσα ἄκουσα, ἔπειτα δὲ ἦλθεν ὁ Λεώνης νὰ μ' ἐπάρῃ, καὶ πρὶν ἔτι ἐξημερώσῃ ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὴν μυστηριώδη κατοικίαν ἐκείνην, τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἔμαθα οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε ἀκριβῶς τὴν θέσιν, οὔτε τὸν ἰδιοκτήτην, καθὼς καὶ ἄλλων καταγωγίων τῶν μὲν πλουσίων, τῶν δὲ οἰκτρῶν, ἅτινα κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν ἐκείνην μᾶς ἠνοίχθησαν εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ εἰς πάντα τόπον, μὲ μόνον τοῦ Λεώνη τὸ ὄνομα.

Καθόσον ἐπροχωροῦμεν, ὁ Λεώνης ἀνελάμβανε τὴν γαλήνην τῶν τρόπων καὶ τὴν περὶ τὰς ἐκφράσεις του ἐρασμιότητα. Καθὸ ὑποτεταγμένη εἰς αὐτὸν καὶ δεσμευμένη ἀπὸ τυφλὸν ὁλωσδιόλου πάθος, ἤμην ὡς ὄργανον τοῦ ὁποίου αἱ χορδαὶ ὅλαι ἤχουν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του. Ἂν αὐτὸς ἐφαίνετο σκυθρωπός, ἐγὼ ἐμελαγχόλουν, ἂν εὔθυμος, λησμονοῦσα πᾶσαν θλῖψιν μου καὶ πάντα ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, ἐμειδίων εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς του· ἂν ἐρωτόληπτος, πάλιν ἐλησμόνουν τὸν κάματον τοῦ ἐγκεφάλου μου καὶ τὴν στείρευσιν τῶν δακρύων μου, καὶ ἐπανεύρισκα δύναμιν ὅπως τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸ λέγω εἰς αὐτόν.

Ἕπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἑσπέραν τινὰ ὁ Καπελοῦζος ἐβάδιζε σιωπηλὸς εἴς τινα γωνίαν τοῦ κήπου.

— Τί ἔχεις ἀπόψε, πάτερ μου; τῷ εἶπεν ἡ νέα. Τι συνέβη λοιπόν; Ποῖος κίνδυνος σὲ ἀπειλεῖ;

— Τίποτε, κόρη μου, τίποτε... Ἤθελον..

— Τί, πάτερ μου;

— Τιποτε... δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη...

— Λέγε, πάτερ μου, σὲ παρακαλῶ.

— Ὄχι... ὄχι...

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τοῦ Καπελούζου.

Μεταβὰς δ' εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ δυστυχὴς ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἔχυσεν ἄφθονα δάκρυα.

— Ὦ! τὸ αἰσθάνομαι, ἔλεγε, τὸ αἰσθάνομαι!... Ἀγαπῶ τὴν Ζολάνδην, λατρεύω τὸ τέκνον ἐκείνου, ὅστις μοὶ ἀφῆρεσε τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ζωὴν τῆς Αἰμέττης, τὴν εὐτυχίαν μου!... Ὅτε ἔμαθον ὅτι ὁ δοὺξ ἦτο πατήρ, ὅτε ἔλαβον τὴν ἄφεσίν μου, καὶ ἔτρεξα εἰς Διζόνην, ὅτε, ὡς κλέπτης, ἥρπασα ἐκ τοῦ δωματίου τῆς δυκίσσης τὸ τέκνον τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ μου, ὤ! δὲν εἶχον ἄλλο κατὰ νοῦν ἢ τὴν ἐκδίκησιν! Νὰ τιμωρήσω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἀφαιρῶν τὸ τέκνον του, ὅπως ἐκεῖνος ἀφῄρεσε τὴν εὐτυχίαν μου διὰ τοῦ θανάτου τῆς ἀδελφῆς μου, ἰδοὺ ποῖος ἦτο ὁ σκοπός μου!... Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ σκιὰ τῆς Αἰμέττης, ὠχρὰ καὶ περίλυπος, μοὶ ἐδείκνυε τὴν ὁδὸν καὶ ὅτι μ' ἔβλεπε μειδιῶσα ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ! Ἐφανταζόμην τὸν πανίσχυρον δοῦκα, ἐγειρόμενον τὴν πρωΐαν καὶ εὑρίσκοντα τὸ λίκνον κενόν... Καὶ ἠσθανόμην ἀγαλλίασιν ἀναλογιζόμενος ὁποία λύπη θὰ κατελάμβανε τὴν ψυχήν του, μὴ βλέποντος τὴν θυγατέρα του! Ἄχ! ἄτιμε δούξ, δὲν θὰ την ἐπανίδῃς ποτέ, ἐνόησες; ποτέ! Εἶναι νεκρὰ δι' ἐσέ, νεκρὰ διὰ τὴν μητέρα της, νεκρὰ δι' ὅλους! Ζῇ μόνον δι' ἐμέ, ὅστις, θεωρῶν αὐτὴν καθ' ἑκάστην, καὶ βλέπων αὐτὴν ὡραίαν ὡς το θῦμά σου, καταπίνω σιωπῶν τὰ δάκρυά μου, τὰ ὁποῖα πρὸ δέκα πέντε ἤδη ἐτῶν κρύπτω ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ αἰσθάνομαι ἐγὼ ὁ δήμιος, ἐγὼ ὁ κατάδικος, ὅτι εὑρίσκω παρηγορίαν, ὅτι εὑρίσκω τὴν λήθην τῶν δυστυχιῶν μου εἰς τὴν μοναξίαν!

Καί, ταῦτα λέγων, ἀπέμασσε τὸ μέτωπόν του, ὅπερ ἐκαλύπτετο ὑπὸ ψυχροῦ ἱδρῶτος.

— Χωρὶς αὐτήν, ἐπανέλαβε, καὶ τὸν Ὀλιβιέρον, τὸ τέκνον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μὲ ἠγάπησε καὶ μ' ἐπεριποιήθη, χωρὶς τὸ προσφιλὲς αὐτὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον ἔχω καθῆκον καὶ αὐτὸ νὰ ἐκδικηθῶ, αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω... ὤ! ναί· ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ δύο ταῦτα ὄντα, ἀπὸ πολὺν καιρὸν θὰ ἐγκατέλιπον τὴν ἀθλίαν αὐτὴν ζωήν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ δαίμονες μ' ἔρριψαν!... Ἄχ! ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ἀποστέλλων μοι ἕνα παράφρονα ἔρωτα, ἔνοχον καὶ ἄνευ ἐλπίδος!.. Ὁ ἔρως οὗτος εἰςέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν μου, χωρὶς νά το ἐννοήσω, καὶ μ' ἐκυρίευσε καθ' ὁλοκληρίαν... Καὶ ἐν τούτοις εἶμαι γέρων! εἶμαι ὁ δήμιος τῶν Παρισίων!.. καὶ ἀγαπῶ, λατρεύω τὴν Ζολάνδην! Ἄχ! ἄχ! ἄχ!..

Καὶ ἤρξατο γελῶν σπασμωδικῶς.

— Ὕπαγε, ἐρωτότροπε καὶ ὡραῖε νέε! ὕπαγε! δὲν θὰ ἴδῃς ποτὲ τὴν Ζολάνδην! Εἰς μάτην κοπιάζεις, ἡ Ζολάνδη δὲν θ' ἀγαπήσῃ ποτέ!... Ἀκούεις; δὲν θ' ἀγαπήσῃ ποτέ!... Ἄχ! εἶμαι κατηραμένος!... Ἂν κάμμίαν φορὰν, μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις μου, νέος τις, ὡραῖος καὶ εὐγενής, ἀνεκάλυπτε τὸ μυστικόν μου καὶ τὴν ἔβλεπεν... ἂν τὴν ἠγάπα... ὤ, τότε...

Καὶ ὁ δυστυχὴς ἐξέβαλε κραυγὴν ἀγρίαν, καὶ ἠγέρθη ἀπειλητικὸς καὶ μαινόμενος.

— Ὦ! τότε θὰ τὴν ἐφόνευον!... θὰ ἐφόνευον καὶ τοὺς δύο ἀσπλάγχνως... ναί! ἀφοῦ δὲν εἶσαι δι' ἐμέ, δὲν θὰ ἦσαι διὰ κάνένα... διὰ κανένα, ἐννοεῖς; διὰ κανένα!...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἡ στέγη τῆς οἰκίας κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ὁ δυστυχὴς ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐκβαλὼν βαθὺν στεναγμόν.

. . . . . .

Ἡ Ζολάνδη εἶχε βιβλίον τι ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων της. Δὲν ἀνεγίνωσκεν, ἀλλ' εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπί τινος σημείου, ρεμβὴ καὶ περίλυπος.

Αἴφνης κρότος τις ἠκούσθη ἀναμέσον τῶν θάμνων.

Ἦτο ὁ Καπελοῦζος, ὅστις, ἰδὼν τὴν Ζολάνδην ἀκίνητον, εἰς τοιαύτην θέσιν, ἔστη καὶ παρετήρει αὐτὴν περιπαθῶς· εἶτα δέ, προχωρήσας μετὰ προφυλάξεως, ἵνα μὴ διαταράξῃ τὰς σκέψεις της,

— Τί ἄρά γε νὰ σκέπτεται; εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καί, πλησιάσας αὐτὴν ἐλαφρῶς, ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

Ἡ Ζολάνδη ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Ζολάνδη, εἶπεν ὁ Καπελοῦζος χαμηλοφώνως.

Ἡ νέα ἀνεσκίρτησε πάραυτα καὶ παρετήρησεν ἔκθαμβος τὸν Καπελοῦζον.

— Ἀ! εἶσαι σύ, πάτερ μου; Τῇ ἀληθείᾳ εἶμαι εὐτυχής, διότι σὲ βλέπω.

Ἀλλ' εἰς τοὺς λόγους της τούτους δὲν ἐνυπῆρχεν ἡ ἔκφρασις ἐκείνη, τὴν ὁποίαν συνήθως μετεχειρίζετο.

Ὁ Καπελοῦζος ἠννόησε τοῦτο καὶ ἐφρικίασε.

— Τώρα ἐξύπνησες, Ζολάνδη; ἐπανέλαβε.

— Ναί, πάτερ μου. Κατῆλθον ἐνωρὶς εἰς τὸν κῆπον, ἵνα ἀναπνεύσω τὴν πρωϊνὴν καὶ μυροβόλον αὔραν τῆς ἀνοίξεως καὶ ν' ἀκούσω τὴν γλυκεῖαν καὶ μελῳδικὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν!...

Καί, ταῦτα εἰποῦσα, ἐστέναξε βαθέως.

— Πάσχεις, Ζολάνδη μου; εἶπεν ὁ Καπελοῦζος.

— Ὄχι.

— Εἶσαι πάντοτε εὐτυχής;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ αὐτὴ ἡ μοναξία δέν σε δυσαρεστεῖ ποσῶς;

— Ὄχι· γνωρίζω ἄλλως τε ὅτι αὕτη εἶνε ἀναγκαία. Δὲν μ' εἶπες ὅτι ἐχθροὶ φοβεροὶ μᾶς περιστοιχίζουσι καὶ ὅτι θά μας ἐκακοποίουν, ἂν ἐμάνθανον ὅτι ὑπάρχω;

— Ἄχ!...

— Τοῦτο θὰ διαρκέσῃ πολύ;

— Τίς οἶδεν ἂν ὁ Θεὸς θέλει ἀκόμη νά με τιμωρήσῃ!

— Λοιπὸν ἂς περιμένω. Ἄλλως τε εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τί ἔχω νὰ ἐπιθυμήσω, ἀφοῦ σὺ μ' ἀγαπᾷς καὶ εἶσαι τόσῳ καλός;

— Ὦ! ναί, σὲ ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Καπελοῦζος, βαθέως συγκινηθείς.

— Λοιπόν, ὅταν ὁ πόλεμον δὲν θὰ φοβώμεθα τοὺς ἐχθρούς μας, θὰ μου δώσῃς τὴν ἐλευθερίαν μου; Δὲν εἶνε ἀληθές, πάτερ μου;

— Ὄχι, τέκνον μου... Ἄχ! μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι μόνον κατὰ τὰς ὥρας, τὰς ὁποίας διέρχομαι μετὰ σοῦ, αἰσθάνομαι γαλήνην εἰς τὴν ψυχήν μου! Ἀλλὰ καθήκοντα ὑψηλὰ μὲ καλοῦσιν ἀλλαχοῦ... ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν πρωΐαν... Ἄχ! Θεέ μου! καὶ ἂν ἤξευρες διατί;

— Διατί, πάτερ μου; Ὁποῖον φοβερὸν

μυστήριον κρύπτεις εἰς τὴν καρδίαν σου;

— Ἀργότερον θά το μάθῃς...

— Λυποῦμαι πολύ, πάτερ μου, νά σε βλέπω ὠχρὸν καὶ μελαγχολικόν... Εἰπέ μοι τοὺς πόνους σου· ἴσως δυνηθῶ νὰ σὲ ἀνακουφίσω...

— Ναί... ἴσως ἐντὸς ὀλίγου, ἂν ἐπιτύχῃ μία ἐπιχείρησις, τὴν ὁποίαν ἔχω κατὰ νοῦν. Μὴ ἐκπλαγῇς, Ζολάνδη μου, ἂν δὲν ἔλθω νὰ σ' ἴδω ἐπί τινας ἡμέρας. Μεγάλα συμβεβηκότα προετοιμάζονται, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσι τὴν παρουσίαν μου. Ἄλλως τε, μὴ φοβῆσαι καθόλου, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωμαι, πάντοτε θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ.

— Ὁ Θεὸς νά σε διαφυλάττῃ, πάτερ μου!

— Ἂν ὁ Θεὸς αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐπικαλεῖσαι, εἶνε δίκαιος, ἐλπίζω, Ζολάνδη, ὅτι θά με προστατεύσῃ.

Καί, ταῦτα εἰπών, ὁ Καπελοῦζος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς νέας, ἠσπάσθη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀνεχώρησε στενάζων βαθέως.

Θ'

Ὅπου ἀποδεικνύεται, διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ Βισκορνέ, ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ὑπάρχει ἐντελὴς εὐτυχία.

Ὁ εἰσερχόμενος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς Παρισίους διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ *Ἁγίου Ὁνωρίου*, πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ ἔβλεπεν ἐνώπιόν του, ἦν ξενοδοχεῖον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ *Μεγάλου Ἁγίου Γεωργίου*, κείμενον ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ τόπου, ἐφ' οὗ ἐπήγνυτο τὸ ἰκρίωμα, ὅπερ, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δ'Ἀρμανιάκ, εἶχε πλέον καταστῆ θέαμα σύνηθες καὶ κοινὸν εἰς τὰ ὄμματα τῶν Παρισινῶν.

Καὶ εἰς μὲν τοὺς δειλοὺς καὶ μελαγχολικοὺς ὁδοιπόρους, τοὺς ὁποίους τὸ θέαμα τοῦτο ἐτρόμαζεν, ὁ Βισκορνέ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου, εἰς ἀπάντησιν ἐδείκνυε τὴν ἑστίαν τοῦ ξενοδοχείου του, ἐφ' ἧς ἦσαν τοποθετημέναι διάφοροι κογχλάζουσαι ὀρειχάλκινοι χύτραι, καὶ τὰς ἐν τοῖς δωματίοις αὐτοῦ κλίνας, ἐφ' ὧν ἔβλεπέ τις ἐστρωμμένας παλλεύκους, ὡς τὴν χιόνα, σινδόνας, ὑποσχομένας νύκτα πλήρη ἡδέων καὶ τερψιθύμων ὀνείρων· εἰς δὲ τοὺς ψυχροὺς καὶ ἀδιαφόρους διαβάτας, οἵτινες ἦσαν οὐκ ὀλίγοι καὶ οἵτινες διέβαινον ἔμπροσθεν τοῦ ἰκριώματος ποιοῦντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Ἁγίου Γεωργίου* παρεῖχεν ἀληθῶς πᾶσαν περιποίησιν, προσφέρον ἀφθόνους εἰς τὸν Βάκχον σπονδὰς μέχρι βαθείας νυκτός.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Ἁγίου Γεωργίου* συνέκειτο ἐκ τριῶν ὀρόφων καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην, οὖσαν ἰσόγαιον, ὑπῆρχε τὸ μαγειρεῖον καὶ ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ, λίαν φιλοκάλως διεσκευασμένη, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἦσαν τὰ δωμάτια τοῦ ὕπνου, καὶ εἰς τὴν τρίτην κατῴκει ὁ κύριος Βισκορνὲ μετὰ τῆς κυρίας του, ὡραίας καὶ θελκτικωτάτης γυναικός.

Ὁ Βισκορνὲ ἦτο πεντήκοντα ἕως πεντήκοντα πέντε ἐτῶν ἡλικίας. Ὑψηλός, ἰσχνὸς καὶ πελιδνός, τὰ χείλη του οὐδέποτε ἐμειδίων, οἱ δ' ὀφθαλμοί του οὐδέποτε ἐδάκρυον. Οὐχ ἧττον ἦτο ἄνθρωπος ἐργατικός. Γεννηθεὶς εἴς τι μικρὸν χωρίον πλησίον τῆς Αὐρηλίας, ἐγκατέλειψεν αὐτὸ μικρὸς ἔτι ὢν καὶ ἐλθὼν εἰς Παρισίους εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ξενοδοχείου τοῦ *Ἁγίου Γεωργίου* ὡς καθαριστὴς τῶν χυτρῶν· καθ' ὅσον δ' ἡλικιοῦτο, προυβιβάζετο εἰς διαφόρους βαθμοὺς καὶ κατὰ συνέπειαν ηὔξανεν ἡ ἀντιμισθία του, ἐκ τῆς ὁποίας οὐδὲ λεπτὸν ἐξώδευε. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, συνέλεξε ἀρκετὰ χρήματα, δι' ὧν ἠγόρασε τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Ἁγίου Γεωργίου*. Ἦτο μὲν εἰς ἄκρον φιλάργυρος, ἀλλ' ἦτο ἐπίσης καὶ ἀκριβὴς εἰς τὰς πληρωμάς του.

Ἅπαξ ἀποκατασταθείς, ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ. Ἐγνώριζε μὲν ὅτι ἦτο δυςειδής, ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίζετο διὰ τοῦτο. Ἐνόμιζεν ὅτι τὰ πλούτη του θὰ ἐδελέαζον πολλὰς νεάνιδας, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἠπατᾶτο οἰκτρῶς, διότι πολλαί, εἰς ἃς προσέφερε τὴν χεῖρά του, ἠρνήθησαν αὐτήν.

Ἐπὶ τέλους ἤρξατο ἐννοῶν τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων φάσιν, ὅτε ἐξάδελφός τού τις κάτοικος εἰς Πιθιβιέρην, ὅςτις ὤφειλεν αὐτῷ μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα, ἀπέθανε χωρὶς νὰ τῷ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του. τοὐναντίον ἀπηύθυνεν αὐτῷ ἐπιστολήν, ἐν ᾗ παρεκάλει αὐτὸν νὰ τείνῃ χεῖρα ἀρωγὸν πρὸς τὴν δεκαοκταέτιδα θυγατέρα του Ἰακωβίναν, ἥτις, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἀπέμενεν ἔρημος εἰς τὸν κόσμον καὶ τῶν πάντων ἐστερημένη.

Ὁ Βισκορνέ, ἐλθὼν πάραυτα εἰς Πιθιβιέρην καὶ ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ ἐξαισίᾳ καλλονῇ τῆς νέας, ἠράσθη ἀμέσως αὐτῆς καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ προτείνῃ ὅτι, ἂν δὲν συγκατετίθετο νὰ νυμφευθῇ αὐτόν, θὰ ἐπώλει ἐπὶ δημοπρασίᾳ καὶ τὸ τελευταῖον ὑποκάμισον τοῦ πατρός της, ὅπως λάβῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπέναντι τοῦ φοβεροῦ φάσματος τῆς πενίας, ἡ δυςτυχὴς Ἰακωβίνα ὑπέκυψε, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ *Μεγάλου Ἁγίου Γεωργίου*, ὑπερήφανος καὶ εὐτυχής, παρουσιάζεν εἰς τοὺς πελάτας του τὴν ἀξιέραστον σύζυγόν του.

Ἀλλ' ὅσῳ εὐτυχὴς καὶ ἂν ἐνομίζετο παρὰ πάντων, τοσούτῳ ἠσθάνετο ἑαυτὸν δυςτυχῆ ὁ ταλαίπωρος Βισκορνέ, διότι φοβερὸν πάθος κατέτρωγε τὴν καρδίαν του... Ἦτο ζηλότυπος· ἡ δὲ ζηλοτυπία του αὕτη, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, οὐδόλως προήρχετο ἐκ πραγματικῆς αἰτίας, διότι ἡ Ἰακωβίνα ἦτο ἀληθῶς ἐνάρετος.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ περὶ τῶν πολιτικῶν του ἰδεῶν, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ *Ἁγίου Γεωργίου* ἐβδελύσσετο σφόδρα τὸν στρατάρχην Δ'Ἀρμανιάκ, εἶχε δὲ κηρυχθῆ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη καιροῦ ὑπὲρ τοῦ κόμματος τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἰακωβίνα, ἥτις ἐκάθητο πάντοτε πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ συζύγου της, εἶχε, κατὰ τὸ σύνηθες, τὸ βλέμμα ἀπλανὲς καὶ τὸ πρόσωπον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῆς χειρός της, παραδεδομένη εἰς βαθεῖς συλλογισμούς.

Τί ἄρά γε ἐσκέπτετο;

Τίς οἶδεν!

Ἴσως ἐσκέπτετο ὅ,τι σκέπτονται αἱ νέαι τῆς ἡλικίας της, ἢ ὅ,τι σκέπτονται αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἵτινες ἔχουσι κακὸν σύζυγον...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ Βισκορνέ.

— Ἰακωβίνα!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεσκίρτησε.

— Τί διάβολον κάμνεις αὐτοῦ;

— Τίποτε, φίλε μου, τίποτε... ἐσκεπτόμην...

— Ὡραία ἐνασχόλησις διὰ μίαν ξενοδόχον!.. Ἄκουσ' ἐδῶ! Ἔλαβες τὸν λογαριασμὸν τῶν τριῶν ἐκείνων νέων;

— Ναί, φίλε μου...

— Διέταξες νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ δωμάτιον τῶν δύο ἄλλων νέων, τοὺς ὁποίους μᾶς ἐσύστησεν ὁ Καπελοῦζος;

— Δὲν εἶνε ἀκόμη ἐντελῶς ἕτοιμον.

— Πῶς! ἀκόμη;.., Διάβολε! οὕτω λοιπὸν ἐκτελεῖς τὰς διαταγάς μου;

— Ἀλλά... σὲ βεβαιῶ...

— Τίποτε, τίποτε... Μήπως εἶνε κάτι τι ἄλλο, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐσήκωσε τὸν νοῦν;

— Ἐμέ;

— Ναί, ναί, σέ... Μ' ἐνόμισες ἴσως διὰ τυφλὸν ἢ δι' ἀνόητον;.. Ἀπὸ πολὺν καιρὸν παρατηρῶ εἰς σὲ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μ' ἀρέσουν. Ἐννοεῖς, κυρία; Εἶμαι ζηλότυπος, τὸ γνωρίζεις! Καὶ ἂν κάμμίαν φορὰν ἔβλεπα τίποτε... ἀλλοίμονον εἰς σέ!

Καί, ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος, ἤγειρε τὴν χεῖρά του κατ' αὐτῆς, ὅτε, κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δύο νέοι, τοὺς ὁποίους οὗτος δὲν παρετήρησεν καὶ ἐξ ὧν ὁ εἷς ἐκράτησε σθεναρῶς τὴν χεῖρα τοῦ ξενοδόχου, ἑτοίμην νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τῆς ἀτυχοῦς Ἰακωβίνης.

— Ἔ! σύντεκνε, εἶπεν ἡσύχως ὁ νέος, ὅςτις ἦτο ὁ Ζεβάν, οὕτω μεταχειρίζονται τὰς γυναῖκας ἐδῶ πέρα!

Ὁ Βισκορνὲ ἦτο κάτωχρος ἐξ ὀργῆς. Ἡ δὲ Ἰακωβίνα παρετήρησεν εὐγνωμόνως τὸν νέον, οὗτινος ἡ αἰφνιδία ἄφιξις ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν κτυπημάτων τοῦ συζύγου της.

— Μὴ ἀνακατεύεσθε εἰς ξένας ὑποθέσεις, παρακαλῶ! ἐψιθύρισεν ὁ Βισκορνέ.

— Τὸ ἔργον μας εἶνε, κύριε, εἶπε τότε ὁ Ὀλιβιέρος, νὰ τιμωρῶμεν τοὺς ἀχρείους καὶ νὰ ὑπερασπιζώμεθα τοὺς ἀδυνάτους.

— Πολὺ καλά, κύριοι, πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Βισκορνὲ τεταραγμένος... Ὕπαγε, Ἰακωβίνα!.. Εἶνε σύζυγός μου καὶ πιστεύω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα...

— Σύζυγός σου; διέκοψεν ὁ Ζεβάν, τόσῳ τὸ χειρότερον...

— Ἂς ἀφήσωμεν τώρα αὐτά, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ἠδέως. Εἰπέ μας, εἴμεθα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Μεγάλου Ἁγίου Γεωργίου*;

— Μάλιστα, κύριοι.
— Καὶ ὁ ξενοδόχος;
— Εἰμ' ἐγώ!
— Ὁ κύριος Βισκορνέ;
— Μάλιστα.
— Μᾶς ἐπεριμένετε, δὲν εἶν' ἀληθές;
— Πόθεν ἔρχεσθε;
— Ἐκ Τουραίνης.
— Τίς σας ἔστειλεν;
— Τὸ μῖσος.
— Τί ζητεῖτε;
— Ἐκδίκησιν.
— Πολὺ καλά...εἶπεν ὁ Βισκορνέ, σᾶς ἐπερίμενα... θὰ ἦσθε βέβαια κουρασμένοι;
— Ὦ! πάρα πολύ, εἶπεν ὁ Ζεβάν.
— Θά σας ὁδηγήσω εἰς τὰ δωμάτιά σας. Ἐρρίκε!
Θαλαμηπόλος τις εἰσῆλθεν.
— Ὁδήγησον τοὺς κυρίους τούτους ὅπου ἠξεύρεις.
Οἱ δύο νέοι ἐξῆλθον, προηγουμένου τοῦ θαλαμηπόλου.

Ι'

Ὅπου ἐπανευρίσκομεν ἀρχαῖον φίλον, παραδόξως ἀλλοιωθέντα.

Οἱ δύο φίλοι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς των περιήρχοντο ἀσκόπως τὴν πόλιν· ἑκάστην δ' ἑσπέραν ἐπανερχόμενοι, ὁ μὲν Ὀλιβιέρος ἠρώτα τὸν Βισκορνὲ ἂν ἐγνώριζέ τι περὶ τοῦ μυστηριώδους φίλου των, ὁ δὲ Ζεβὰν ἐπληροφορεῖτο περὶ τῆς πολυτίμου ὑγείας τῆς ὡραίας ξενοδόχου.

Καὶ ὁ μὲν Βισκορνὲ ἀπήντα ἀποφατικῶς, ἡ δὲ Ἰακωβίνα ἐμειδία εἰς τὰς ἐρωτοτρόπους ἐρωτήσεις τοῦ Ζεβάν.

Μετά τινα καιρὸν ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν, ἀπηυδήσαντες ν' ἀναμένωσιν εἰδήσεις παρὰ τοῦ ἀγνώστου φίλου των, ἐκλείοντο εἰς τὸ δωμάτιόν των, ὁ μὲν βυθιζόμενος εἰς διαφόρους συλλογισμούς, ὁ δὲ συνεχίζων ποίημά τι, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλοῦ εἶχε διακόψει· ὅτε δ' ἡ ἔμπνευσις ἐγκατέλειπε τὸν ποιητήν μας, ἔτρεχεν εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθουσαν, συνωμίλει ἐπ' ὀλίγον μετὰ τῆς Ἰακωβίνης καὶ ἐπανήρχετο πλήρης ἐνθουσιασμοῦ καὶ ποιητικῆς θέρμης.

— Πρόσεξε καλά, Ζεβάν, τῷ εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ Ὀλιβιέρος. Φοβοῦμαι μή πως ἐννοήσῃ τὰς ἐρωτοτροπίας σου ὁ Βισκορνὲ καὶ τότε...

— Δὲν βαρύνεσαι, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ζεβάν... Ἄκουσε τώρα ὀλίγους στίχους, τοὺς ὁποίους ἔγραψα τὴν νύκτα, ὅτ' ἐκοιμᾶσο, καὶ οἵτινες ἀπευθύνονται εἰς σέ. Θέλω ν' ἀκούσω καὶ τὴν γνώμην σου.

Καί, λαβὼν ὕφος θεόπνευστον, ὁ Ζεβὰν ἤρξατο ἀναγινώσκων·

Οἴμοι! δὲν εἶδον ἐπὶ γῆς ἄλλην ὡραιοτέραν
Ἐκείνης, ἧς τινος τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν μὲ καίει.
Κ'αἰσθάνομαι ἐγγίζουσαν τὴν φοβερὰν ἡμέραν,
Καθ'ἣν ἐπὶ τοῦ τάφου μου τὸ δάκρυ σου θὰ ρέει...

— Σιώπα, σιώπα, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ὀλιβιέρος, δὲν ἀγαπῶ τοὺς ποιητικοὺς στεναγμούς. Ἄλλως τε πιθανὸν νά μας ἀκούσῃ ὁ Βισκορνέ, καὶ τότε..

— Δειλέ! διέκοψεν ὁ Ζεβάν, τί θά μας κάμῃ; Τί τὰ θέλεις, ἀδελφέ μου. Ἀγαπῶ τὴν Ἰακωβίναν καὶ ἔχω πεποίθησιν ὅτ' καὶ αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον... Γνωρίζεις ὅτι εἰς Παρισίους ἔχομεν ἄλλας σπουδαιοτέρας ὑποθέσεις...

Καὶ οἱ δύο νέοι ἐσιώπησαν, παραδοθεῖς ἕκαστος εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

.....

Ἑσπέραν τινὰ ὁ Ὀλιβιέρος ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου, καταλιπὼν τὸν Ζεβὰν κοιμώμενον ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ μὴ λησμονήσας νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ξίφός του.

Ἂς ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν Ὀλιβιέρον περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς τὴν πλατεῖαν *Μωβέρ*, ἔρημον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, καὶ ἂς μεταφέρωμεν τὸν ἀναγνώστην μας ἐπί τινος σκηνῆς, συνήθους κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἕπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Μονσορὼ διέσχισε τὸ πλῆθος τῶν εὐπατριδῶν ἐν μέσῳ συγχαρητηρίων εὐχῶν.

Ὁ Βουσὺ ἐκινήθη, ὅπως πλησιάσῃ τὸν δούκα, ἀλλ' οὗτος, ἰδὼν τὸ κίνημά του, προέλαβεν αὐτόν, ἀφήσας τὸ παραπέτασμα νὰ ἐπαναπέσῃ, ἐνῷ συγχρόνως ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ ἠκούσθη ὁ τριγμὸς τῆς κλειδὸς εἰς τὸ κλεῖθρον αὐτῆς.

Ὁ Βουσὺ ἠσθάνθη τὸ αἷμα συρρέον εἰς τοὺς κροτάφους καὶ τὴν καρδίαν του. Ἡ χεὶρ του, συναντήσασα τὴν ἀπὸ τῆς ζώνης του ἠρτημένην σπάθην, ἔσυρεν αὐτὴν μηχανικῶς κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τοῦ κολεοῦ, διότι τὰ πάθη του ἦσαν ἀκατασχέτως ὁρμητικά· ὁ ἔρως ὅμως, ὅστις ὤθησεν αὐτὸν εἰς τὸ βίαιον ἐκεῖνο κίνημα, παρέλυσε τὴν ὁρμήν του· θλῖψις πικρά, βαθεῖα, κατεσίγασε τὴν ὀργήν του.

Ὁ Βουσὺ ἐννοήσας, ὅτι, ἐὰν παρέμενεν ἐκεῖ, ἤθελεν ἐκδηλώσει τὴν ἀνόητον θλῖψιν του, ἠκολούθησε τὸν διάδρομον, ἔφθασεν εἰς κρυφίαν κλίμακα, κατῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λούβρου, ἵππευσε καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Ὁ βαρόνος καὶ ἡ Ἄρτεμις προσεδόκων τὴν ὑπὸ τοῦ Βουσὺ ὑπεσχημένην ἀπάντησιν, ἀλλ' εἶδον αὐτὸν ὠχρὸν, τεταραγμένον καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἱμοστίκτους.

— Κυρία, ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ, περιφρονήσατέ με, μισήσατέ με· ἐνόμιζον, ὅτι εἶμαί τι εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ' οὐδὲν εἶμαι· ἐφρόνουν, ὅτι ἠδυνάμην τι, πλὴν οὐδὲ τὴν καρδίαν μου δύναμαι ν' ἀποσπάσω. Κυρία, εἶσθε σύζυγος τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ, σύζυγος νόμιμος καὶ ἀνεγνωρισμένη, ἥτις μέλλει νὰ παρουσιασθῇ ἀπόψε εἰς τὴν αὐλήν. Εἶμαι ὅμως ἀτυχὴς τρελλός, ἄθλιος παράφρων, ἢ μᾶλλον, ὡς ἐλέγετε, κύριε βαρόνε, ὁ κύριος δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ εἶναι ἄνανδρος καὶ ἄτιμος.

Ἐγκαταλείψας δὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν θυγατέρα ἐντρόμους, ὁ Βουσύ, ἔξαλλος ἐκ τῆς θλίψεως, μεθυσμένος ἐκ τῆς μανίας, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ὥρμησεν εἰς τὴν κλίμακα, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἐβύθισε τοὺς πτερνιστῆράς του εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ, ἀγνοῶν δὲ ποῦ διηυθύνετο, ἀφίνων ἐλεύθερα τὰ ἡνία καὶ μὴ μεριμνῶν ἢ νὰ συγκρατῇ τὴν καρδίαν του, διὰ τῆς συσπωμένης δεξιᾶς του, ἀνεχώρησεν, ἐνσπείρων καθ' ὁδὸν τὸν τρόμον.

ΓΛ'

Τί συνέβη μεταξὺ τοῦ ἐξοχωτάτου δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ καὶ τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ.

Εὔκαιρον εἶναι νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ὡς πρὸς τὸν Βουσὺ αἰφνιδίαν μεταβολὴν τῶν τρόπων τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ.

Ὅτε ὁ δούξ, μετὰ τὰς παρακελεύσεις τοῦ εὐπατρίδου του, ὑπεδέχθη τὸν Μονσορώ, ἦτο εὐμενέστατα διατεθειμένος ὑπὲρ τῶν σχεδίων ἐκείνου. Ἡ εὐερέθιστος χολή του ὑπερεξεχείλιζε τῆς ὑπὸ τῶν δύο δεσποζουσῶν αὐτῆς παθῶν τετραυματισμένης καρδίας του, ἡ φιλοτιμία τοῦ δουκὸς εἶχε προσβληθῆ, ὁ δὲ φόβος τοῦ σκανδάλου, δι' οὗ ὁ Βουσὺ ἠπείλει ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου δὲ Μεριδόρ, ὑπεδαύλιζε τὴν ὀργὴν τοῦ Φραγκίσκου.

Τῷ ὄντι, δύο αἰσθήματα τοιαύτης φύσεως συνδυαζόμενα, προξενοῦσιν ἐπιφόβους ἐκρήξεις, ὁσάκις ἡ ἐγκλείουσα αὐτὰ καρδία, ὁμοία πρὸς βόμβαν πλήρη πυρίτιδος, εἶναι στερεῶς πεπλασμένη καὶ ἑρμητικῶς κεκλεισμένη, ὥστε ἡ πίεσις νὰ διπλασιάζῃ τὴν ἔκρηξιν.

Ὁ κύριος δ' Ἀλανσών, λοιπόν, ὑπεδέχθη τὸν μέγαν κυνηγὸν μὲ τὸ πρόσωπον τόσον αὐστηρόν, ὅπερ προὐξένει τρόμον καὶ εἰς τοὺς τολμηροτέρους τῶν αὐλικῶν, διότι ἦσαν γνωσταὶ αἱ πρὸς ἐκδίκησιν ἐπινοήσεις τοῦ Φραγκίσκου.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μ' ἐζήτησεν; εἶπεν ὁ Μονσορὼ λίαν ἤρεμος καὶ προσηλῶν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ταπήτων τῶν τοίχων, διότι, γινώσκων νὰ χειρίζηται τὴν ψυχὴν τοῦ πρίγκηπος, ἐμάντευεν ὁποῖον πῦρ ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην ψυχρότητα.

— Μὴ φοβῆσθε, κύριε, εἶπεν ὁ δούξ, ἐννοήσας τὴν σημασίαν τῆς στάσεως τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ, οὐδεὶς ὑπάρχει ὄπισθεν τῶν ταπήτων· δυνάμεθα νὰ συνδιαλεχθῶμεν ἐλευθέρως καὶ ἰδίως εἰλικρινῶς.

Ὁ Μονσορὼ προσέκλινε.

— Διότι εἶσθε ἀγαθὸς ὑπηρέτης, κύριε μεγάλε κυνηγὲ τῆς Γαλλίας, καὶ εἶσθε ἀφωσιωμένος εἰς τὸ πρόσωπόν μου.

— Τὸ πιστεύω, ἐξοχώτατε.

— Ἐγὼ εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος, κύριε· ὑμεῖς πολλάκις μ' ἐπληροφορήσατε περὶ τῶν κατ' ἐμοῦ συνωμοσιῶν καὶ μὲ συνεδράμετε εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου, λησμονοῦντες τὰ συμφέροντά σας καὶ κινδυνεύοντες τὴν ζωήν σας.

— Ὑψηλότατε!..

— Τὸ ἠξεύρω. Τελευταῖον ἔτι, πρέπει νά σας τὸ ἐνθυμίσω, διότι, τῇ ἀληθείᾳ,

ἔχετε τόσην ἄβρότητα, ὥστε οὐδὲ δι' ἐμμέσου ὑπαινιγμοῦ ὑπομιμνήσκετε τᾶς ὑπηρεσίας ὑμῶν, τελευταῖον, λέγω, εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀτυχὲς συμβάν . . .

— Ὁποῖον συμβάν, ἐξοχώτατε ;

— Τῆς ἀπαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Μεριδόρ· ἀτυχὴς νέα !

— Φεῦ ! ἐψιθύρισεν ὁ Μονσορὼ μὲ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ἡ ἀπάντησις νὰ μὴ ἐφαρμόζηται σοβαρῶς εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Φραγκίσκου.

— Τὴν κλαίετε ; εἶπεν οὗτος, ἀνακαλῶν τὸν Μονσορὼ ἐπὶ ἀσφαλοῦς ἐδάφους.

— Ὑμεῖς δὲν θὰ την ἐκλαίετε, Ὑψηλότατε ;

— Ἐγώ ; ὦ ! ἠξεύρετε, ἐὰν μετενόησα διὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην ἰδιοτροπίαν. Προσέξατε δ' ὅτι ἐδέησε πᾶσα ἡ πρὸς ὑμᾶς φιλία μου, ἡ ἕξις τῶν ἀγαθῶν ὑπηρεσιῶν σας, ὅπως μὲ κάμωσι νὰ λησμονήσω, ὅτι, ἄνευ ὑμῶν, δὲν ἤθελον ἀπαγάγει τὴν νεάνιδα.

Ὁ Μονσορὼ ἠσθάνθη τὸ τραῦμα.

— Ἂς ἴδωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἶναι μόνον τύψεις συνειδότος ;

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν, ἡ φυσικὴ ὑμῶν ἀγαθότης ἄγει ὑμᾶς εἰς ὑπερβολάς· δὲν εἶσθε πρόξενος τοῦ θανάτου τῆς νεάνιδος περισσότερον ἐμοῦ . . .

— Πῶς τοῦτο ;

— Βεβαίως, δὲν προὐτίθεσθε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν βίαν μέχρι θανάτου τῆς δεσποινίδος δὲ Μεριδόρ.

— Ὦ ! ὄχι.

— Τότε, ἡ προαίρεσις ἐξαγνίζει ὑμᾶς, ἐξοχώτατε, εἶναι δυστύχημα· δυστύχημα σύνηθες.

— Ἄλλως, προσέθετο ὁ δούξ, βυθίζων τὸ βλέμμα του εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας τοῦ Μονσορώ, ὁ θάνατος ἐκάλυψε τὰ πάντα, διὰ τῆς αἰωνίας σιγῆς.

Ἡ φωνὴ τοῦ δουκὸς εἶχε τοιαύτας διακυμάνσεις, ὥστε ὁ Μονσορὼ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ παραχρῆμα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι δὲν προὔκειτο περὶ ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως . . .

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησε, θέλετε νὰ λαλήσω εἰλικρινῶς πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα ;

— Διατί θὰ ἐδισταζετε ; εἶπεν ὁ δούξ μετ' ἐκπλήξεως ἀναμίκτου ὑπερηφανείας.

— Πραγματικῶς, ἀγνοῶ διατί θὰ ἐδίσταζον, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

— Τί θὰ μοι εἴπητε ;

— Ὤ, ἐξοχώτατε ! θέλω νὰ εἴπω, ὅτι μετὰ πρίγκηπος τόσον ἐξόχου διανοίας καὶ τόσον εὐγενοῦς καρδίας ἡ εἰλικρίνεια δέον τοῦ λοιποῦ νὰ ἦναι τὸ κύριον στοιχεῖον τῆς συνδιαλέξεως ταύτης.

— Τοῦ λοιποῦ ; Τί σημαίνει ; . . .

— Σημαίνει, ὅτι κατ' ἀρχάς, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης δὲν ἐνέκρινε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν εἰλικρίνειαν ταύτην.

— Ἀληθῶς ! ἀπεκρίθη ὁ δούξ μὲ ἔκρηξιν γέλωτος, ἀποκαλύπτοντος μεγίστην ὀργήν.

— Ἀκούσατέ μου, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορὼ ταπεινῶς. Ἠξεύρω τί ἤθελε νὰ μοι εἴπῃ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης.

— Τότε, ὁμιλήσατε.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἤθελε νὰ μοι εἴπῃ, ὅτι ἴσως ἡ δεσποινὶς δὲ Μεριδὸρ δὲν ἀπέθανε καὶ ὅτι ἀπήλαττε τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος τοὺς πιστεύοντας ἑαυτοὺς φονεῖς της.

— Ὦ ! πόσον ἐβραδύνατε, κύριε, νὰ μοι ἀποδώσητε τὴν παρήγορον ταύτην σκέψιν. Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι εἶσθε πιστὸς ὑπηρέτης ! μὲ ἴδετε μελαγχολικόν, τεθλιμμένον· μὲ ἠκούσατε λαλοῦντα περὶ τῶν πενθίμων ὀνείρων μου ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐκείνης τῆς γυναικός, ἐμέ, τοῦ ὁποίου ἡ εὐαισθησία δὲν εἶναι κοινή, δόξα τῷ Θεῷ... καὶ μὲ ἀφήσατε νὰ διάγω τοιαύτην ζωήν, ἐνῷ διὰ μόνης τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀμφιβολίας ταύτης, ἠδύνασθε νὰ με ἀπαλλάξητε τόσων δεινῶν ! . . . Πῶς πρέπει νὰ χαρακτηρίσω τὴν διαγωγήν σας, κύριε ; . . .

Ὁ δοὺξ ἀπήγγειλε τούτους τοὺς λόγους μὲ ὕφος ἑτοίμης νὰ ἐκραγῇ ὀργῆς.

— Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ, θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἀποδίδετε κατ' ἐμοῦ κατηγορίαν . . .

— Προδότα! ἀνεφώνησεν αἴφνης ὁ δούξ, προβὰς ἓν βῆμα πρὸς τὸν μέγαν κυνηγόν, ἀποδίδω καὶ ὑποστηρίζω αὐτήν . . . Μὲ ἠπάτησας ! μὲ ἥρπασας τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἠγάπων.

Ὁ Μονσορὼ ἐγένετο κάτωχρος, ἀλλὰ δὲν ἀπώλεσε τὴν ἥρεμον καὶ σχεδὸν ὑπερήφανον στάσιν του.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν.

— Ἄ ! εἶναι ἀληθές . . . ὁ ἀναιδής, ὁ πονηρός !

Ἕπεται συνέχεια.

Δμλ.

Η ΧΡΥΣΗ ΜΝΗΣΤΗ

Ἀρχαῖος καστελλιανὸς μῦθος

Σολομὼν ἐκαλεῖτο πλουσιώτατος εἰς ὑπηκόους καὶ πτωχότατος τῷ πνεύματι κόμης, ὅστις, ὡς διηγεῖται ὁ διδάσκαλος Φερρούτσιο ἐν τοῖς περὶ τῶν διασήμων ἀγνώστων βαρόνων *Χρονικοῖς* αὐτοῦ, εἶχεν ἐκτεταμένας γαίας καὶ οὐ μικρὰν ἰσχὺν εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἱσπανίας. Οὗτος ὁ Σολομὼν εἶχεν οἰκειότατον καὶ ἀγαπητὸν σοφώτατον μάγον, φοβούμενον τὸν Θεὸν καὶ τοὺς κόμητας, ὀνομαζόμενον δὲ Βαβοῦσον. Ὁ μάγος ἦτο πεπαιδευμένος ὑπὲρ πάντα ἕτερον, καθ' ἅπαντα δὲ τὸν βίον του, μακρὸν ὡς τὸν βίον πενθερᾶς, οὐδέποτε ἀπεξεδύθη τὸν *ρωμαντιολικὸν* μανδύαν του, οὐδ' ἐγκατέλιπε τὴν ἀχυροσκεπῆ οἰκίαν του ἢ ἐγεύθη ἑτέρου φαγητοῦ, πλὴν τῆς ἐκ φασολίων σούπας του. Ὁ εὐτυχὴς Σολομών, τῇ συμβουλῇ τοῦ φίλου του Βαβούσου, ἐνυμφεύθη δωδεκάκις ἐντὸς μόνης τριακονταετίας, ἅπασαι δ' αἱ σύζυγοι αὐτοῦ ὑπῆρξαν θαυμασίως ὡραῖαι καὶ τίμιαι, πλούσιαι καὶ εὐάρεστοι, ἀπέθανον δὲ ταχέως, ὅπερ εἶναι ἐπίσης μέγα εὐτύχημα. Πᾶσαι αἱ σύζυγοι τοῦ κόμητος ἔτεκον αὐτῷ τέκνα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἅπαντα ἀπέθανον, ὥστε ὁ Σολομὼν ἐκληρονόμησε δώδεκα σημαντικὰς περιουσίας, γενόμενος δωδεκάκις χῆρος καὶ πλουσιώτερος ἢ ὅσον ἦτο πλούσιος, ὅτε ἦτο ἄγαμος, μόνος καὶ κύριος ἐν τῷ κόσμῳ. Θέλων ὅμως νὰ λάβῃ δεκάτην τρίτην σύζυγον, ἀνεκοίνωσε τὴν πρόθεσίν του τῷ μάγῳ καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν θερμῶς νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τῶν σπουδαιοτέρων καὶ μᾶλλον πεφημισμένων πλανητῶν, λ. χ. τοῦ δὸν Διός, τοῦ δὸν Κρόνου καὶ τοῦ δὸν Ἄρη, ὡς ἐπίσης μετὰ τῶν σημαντικωτέρων ζῳδίων, τοῦ δὸν Κριοῦ, τοῦ δὸν Ταύρου καὶ τοῦ δὸν Αἰγόκερω, ὅπως τῷ ἀφήσωσι μίαν σύζυγον, ἥτις νὰ περιποιηθῇ τὸ γῆρας αὐτοῦ καὶ τῷ δώσῃ τέκνα, κληρονόμους τῆς περιουσίας καὶ τῆς ἰσχύος του. Ὁ μάγος, λοιπόν, ἔλαβεν, ἐν ὥρᾳ εὐθέτῳ, τὸν διαβάτην, τὸ ἀστρολάβιον καὶ τὰ λοιπὰ παράδοξα ἐργαλεῖά του, δι' αὐτῶν δ' ἐτηλεγράφησε πρὸς τοὺς ἀστέρας καὶ τὰ ζῴδια τὴν χριστιανικὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κόμητος. Οὗτοι, διὰ μορφασμῶν, ἀπήντησαν, ὅτι ὁ κόμης ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ κληρονόμους, ἀλλ' ὅτι, λαμβάνων σύζυγον, θὰ ἐλάμβανε συγχρόνως τὸ διαβατήριον διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, διότι αἱ Αὐτῶν Ὑψηλότητες, οἱ πλανῆται, οἱ ἀστερισμοὶ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Φωτεινοῦ Συμβουλίου ἐθεώρουν ἀρκοῦντα τὸν ἀριθμὸν δώδεκα συζύγων.

Ὁ ἀγαθὸς σύζυγος Σολομὼν ἐφοβήθη, διότι, σκεπτόμενος ὅτι αἱ δώδεκα κυρίαι του εἶχον τόσῳ ταχέως μεταβληθῇ εἰς φωτεινὰς ψυχάς, προὐτίθετο νὰ νυμφευθῇ μίαν κυρίαν τῆς τιμῆς τοῦ μεγάρου του, φαιδρὰν καὶ εὔρωστον, ἥτις ἐφαίνετο προδιατεθειμένη νὰ ζήσῃ ἐπὶ μακρὸν καὶ νὰ γεννήσῃ πολλὰ τέκνα. Οὐχ ἧττον, πεισθεὶς εἰς τὰς συμβουλὰς τῆς σοφίας, ἐθεώρησε προτιμότερον νὰ μείνῃ χῆρος καὶ κόμης ἢ νὰ καταστήσῃ ἐκείνην κόμησσαν καὶ χήραν. Ἐπειδὴ ὅμως, ὁσάκις ἰσχυρός τις ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ ὡραίας νεάνιδος, δὲν ἀποσύρει αὐτὸ εὐκόλως, συγχρόνως δὲ ἀπαρέσκει εἰς τοὺς πρίγκηπας ν' ἀποθνήσκωσιν ἄνευ κληρονόμων, συνέβη ὅτι ὁ Σολομών, ζυριζόμενός ποτε πρὸ τοῦ προγεύματος καὶ ἀναθεωρῶν τὴν ἀπόφασίν του, ἐσκέφθη, ὅτι ὁ δὸν Ἄρης καὶ συντροφία εἶχον ἕτοιμον τὸ διαβατήριόν του, ἐὰν ἐνυμφεύετο, ἀλλ' ὅτι, ἐὰν δὲν ἐνυμφεύετο, δὲν θὰ τῷ ἐψάλλετο τὸ *γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν*. Ὄντος δὲ πασιγνώστου, ὅτι ὁ δὸν Ζεὺς εἶχε γεννήσει τέκνα μετὰ τῆς δόννας Λήδας, τῆς δόννας Εὐρώπης, τῆς δόννας Ἀθηναΐδος καὶ πολλῶν ἑτέρων γυναικῶν, μεθ' ὧν εἶχε σχετισθῇ, κατὰ τὰς ἐπὶ τῆς γῆς ἐκδρομάς του πρὶν ἢ ἀποσυρθῇ εἰς τὰς ἀνωτέρας πλανητικὰς σφαίρας, ὁ τολμηρὸς Σολομὼν ἀπεφάσισε ν' ἀπατήσῃ πάντας τοὺς ἐμποδίζοντας τὸν γάμον του ἀστέρας καὶ ν' ἀποκτήσῃ διαδόχους, ἄνευ συζύγου. Οὕτω δ' ἔπραξε καὶ δὲν ἀπέθανεν, οὐδ' ἐλάχιστον κακὸν ἔπαθε, διότι οἱ ἀστέρες, ὡς πρόσωπα οὐδέποτε ἀποκλίνοντα τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἠρκέσθησαν εἰς τὴν γραμματικὴν ἑρμηνείαν τῆς ἀποφάνσεώς των. Ἡ κυρία Παγώνα — οὕτως ὀνο-

μάζει τὴν γυναῖκα ὁ Φερρούτσιο, διότι ἦτο ματαιόφρων ὡς ὁ ταὼ κατὰ τὸ ἔαρ —, ἀφοῦ ἔτεκεν εὐειδέστατον βρέφος, ἐνέδωκεν εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ δαίμονος τῆς ἀλαζονείας καὶ ἐγένετο πολυτελὴς καὶ αὐθάδης ὡς αὐτοκράτειρα· ἔθυσε καὶ ἀπώλεσεν εἰς τὴν κομητείαν· μετεχειρίσθη κακῶς εὐπατρίδας καὶ ἀκολούθους, κυρίας καὶ ἀστάς. χήρας καὶ ὀρφανὰ μέχρις οὗ ὁ κόμης, βαρυνθεὶς αὐτήν, ἀπέστειλεν ἐπειγόντως, τῇ συμβουλῇ τοῦ σοφοῦ μάγου, εἰς τὰ δωμάτια τῆς σχεδὸν κομήσσης ἕνα μοναχόν, φοβερὸν ἱεροκήρυκα, μετ' αὐτοῦ δὲ *κάποιον* ἥρεμον καὶ εὐπειθῆ μὲ τὸν νεωστὶ ἀκονισθέντα πέλεκυν ἐπ' ὤμου. Ὁ μοναχὸς παρεκάλεσε τὴν Παγώναν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν, παραιτουμένη τῶν ἐγκοσμίων ματαιοτήτων, ὁ δὲ *κάποιος* προσέθετο μειληχίως, ὅτι, ἐὰν ἠρνεῖτο, ἤθελεν ἐλαφρώσει αὐτὴν τῆς κεφαλῆς, ἥτις δὲν χρησιμεύει εἰς τὰς γυναῖκας. Ἡ συνετὴ γυνή, φωτισθεῖσα αἴφνης ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἀνεχώρησεν αὐτοστιγμεί, παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ δημίου καὶ κραζουσα καθ' ὁδόν: — Ὑπῆρξα ἁμαρτωλή, θέλω νὰ γενῶ μοναχή, ζητῶ μετάνοιαν καὶ σάκκον. — Ὑπεδέχθησαν αὐτὴν μετανοοῦσαν ἡ ἡγουμένη καὶ αἱ λοιπαὶ ἀδελφαί, αἵτινες ἔκειρον καὶ *ἐμπαπούλωσαν* αὐτήν, ὥστε, ἐν μιᾷ στιγμῇ, *ἐμουμμιοποιήθη* καί, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐπιλήσμων τῶν ματαίων ἀναμνήσεών της, ἔμαθε νὰ κατασκευάζῃ ἐπιδεξίως τὰς *τούρτας*, τὰ κήρινα ἀναθήματα, τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ λοιπά, ἀποκτήσασα φήμην ἁγίας καὶ ἀποθανοῦσα ὡς παραδειγματικὴ νύμφη τοῦ Χριστοῦ.

Ἀφοῦ ἐτελειώσαμεν τοὺς λογαριασμοὺς ἡμῶν μετὰ τῆς μητρός, ἥτις βεβαίως εὑρίσκεται ἐν κόλποις Ἀβραάμ, ἃς ἐπανέλθωμεν πρὸς τὴν θυγατέρα, περὶ τῆς ὁποίας μακρὸν λόγον ποιεῖται ὁ Φερρούτσιο, ὅστις, ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου μέχρι τοῦ δεκάτου ἕκτου ἔτους τῆς ἡλικίας της, ἐδίδαξεν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι ἐγίνωσκεν, ὥστε αὕτη, μετὰ τὸ δέκατον ἕκτον καὶ ἡμισυ ἔτος ἐκτήσατο γνώσεις πλείονας τοῦ διδασκάλου της. Γεννηθεῖσα τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Ἀκριβῆς, ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον, κατὰ διττὸν λόγον, ἥρμοζεν αὐτῇ, ὡς σημαῖνον ἀγαπητὴν καὶ ἀκριβήν, διότι ἦτο προσφιλὴς τῷ πατρί της καὶ ἐπιθυμητὴ πρὸ τῆς γεννήσεώς της, ἐπίσης δ' ἐστοίχισεν ἀκριβὰ εἰς τὴν μητέρα της, ὡς ἠδύνατο νὰ στοιχίσῃ καὶ εἰς τὸν πατέρα της, ἀπατήσαντα τοὺς ἀστέρας· ἡ ὀργὴ ὅμως τῶν ἀστέρων εἶχε πραϋνθῆ, διὰ τῆς θυσίας τῆς μητρός, διότι τὰ ἐλαττώματα τῶν μεγάλων ἐξιλεοῦνται διὰ τῆς τιμωρίας τῶν μικρῶν. Ἡ Ἀκριβὴ ἐμεγάλωσε, γενομένη εὐειδὴς καὶ χαρίεσσα, πεπαιδευμένη καὶ πνευματώδης, μεγάλη κυρία καθ' ὅλα· δὲν ὑπέφερε τὴν ἐλαχίστην πτυχὴν εἰς τὰς ἐσθῆτάς της, ἐκοιμᾶτο μὲ τὰ χειρόκτια εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὴν καλύπτραν ἐπὶ τοῦ προσώπου, οὐδέποτε δ' ἐπάτησε τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς πόδας της ἐκτὸς τοῦ μεγάρου. Ἦτο μικροκαμωμένη, ἀλλὰ τὸ μικρόσωμον καθίστα αὐτὴν ὡραιοτέραν.

Ἐλέγετο μὲν καθ' ἅπασαν τὴν Ἱσπανίαν, ὅτι ὁ ἐπιμελὴς παρατηρητὴς τῶν λεπτομερειῶν τῆς καλλονῆς τῆς Ἀκριβῆς οὐδὲν θὰ εὕρισκεν ὡραῖον, ἀλλ' οὐχ ἧττον τὸ σύνολον τῶν χαρακτήρων της ἀπετέλει τὴν ὀρεκτικωτέραν τοῦ κόσμου ὡραιότητα. Ἐνταῦθα ὁ διδάσκαλος Φερρούτσιο, πρὸς καθησύχασιν τῆς συνειδήσεώς του, προσθέτει, ὁρκιζόμενος ἐπὶ τοῦ ράσου τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὅτι ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τοῦ κάλλους αὐτῆς ἀποδοτέον εἰς τὴν πολυτέλειαν της, διότι τοσαύτην ἀφθονίαν εἶχε φορεμάτων καὶ κοσμημάτων, ὥστε, ἐὰν ὁ Σολομὼν ἄφινεν αὐτὴν ἐλευθέραν, αἱ δώδεκα εὐτυχεῖς περιουσίαι τῶν δώδεκα δυστυχῶν κομησσῶν δὲν ἤθελον ἀρκέσει δι' ἕνα χειμῶνα, τότε δὲ θ' ἀπέβαινε πραγματικῶς ἀκριβωτάτη εἰς τὸν πατέρα της. Ἐκτὸς τοῦ ἐλαττώματος τούτου, ἡ νεᾶνις ἦτο φρόνιμος ὡς ὄφις, πρᾶος ὡς τρυγὼν καὶ φαιδρὰ ὡς σπῖνος, οὐδέποτε δ' ἔπαυε τοῦ νὰ γελᾷ, ἔχουσα μάλιστα ὡραιοτάτους ὀδόντας. Ἕνεκα τούτου, πολλοὶ ὑπῆρχον μνηστῆρες αὐτῆς, ὅτι ἔτρεχον, ὡς αἱ μυῖαι εἰς τὸ μέλι, πρίγκηπες, δοῦκες καὶ βαρῶνοι, τῶν ὁποίων ἐκείνη εὐκόσμως ἠκροᾶτο, ἀπαντῶσα εὐπρεπῶς καὶ ἀφίνουσα αὐτοὺς νὰ τριγυρίζωσι καὶ κόπτωνται, ὅπως κατακτήσωσι τὴν καρδίαν της.

Ὁ ἀγαθὸς Σολομὼν ἔβλεπε τὰ πάντα, ἀλλ' ὑπεκρίνετο, κατὰ συμβουλὴν τοῦ σοφοῦ μάγου, διότι, ὄντος λίαν ἀμφιβόλου, ἐὰν ἡ Ἀκριβὴ ἤθελε κληρονομήσει τὴν εὐτυχῆ πατρικὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ κληρονομήσῃ δώδεκα συζυγικὰς περιουσίας, ἡ φρόνησις ὑπηγόρευε ν' ἀρχίσωσιν ἐξ ἑνὸς συζύγου, πλουσίου ἀντὶ δώδεκα. Ηὐλόγησαν δ' αὐτὴν οἱ οὐρανοί, διότι δύο κόμητες καὶ εἷς δοῦξ, νέοι καὶ ἰσχυροί, ἠτήσαντο αὐτὴν εἰς νόμιμον γάμον, ἀδιαφοροῦντες ἐὰν ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν ἦτο εὐγενής· εἶχεν ὅμως ἀναγνωρίσει αὐτὴν ὁ Σολομὼν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου, ὥστε πάντες ἀπεκάλουν αὐτὴν κόμησσαν.

Οἱ μῆνες καὶ τὰ ἔτη παρέρχονται, ὁ καρπὸς ὡριμάζει. Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἡ νεᾶνις ἔχει περιβληθῆ τὸ πλουσιώτερον φόρεμά της, προσκαλεῖται ὁ ἀστρολόγος εἰς τὸ μέγαρον.

— Μὲ ποῖον θὰ ζευγαρώσωμεν αὐτὴν τὴν περιστεράν; ἐρωτᾷ αὐτὸν εὔθυμος ὁ πατήρ. Ὁ κόμης Φυσούνης, ὁ κόμης Ἀγκινάρας καὶ ὁ δοῦξ Ἀνδρειωμένος στενάζουσι διὰ τὴν θυγατέρα μου· τίς θὰ την φορτωθῇ;

— Ὀρθῶς εἰπετενὰ τὴν φορτωθῇ, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Βαβούσος. Οἱ ἀστέρες ἀπεφάνθησαν ἀμετακλήτως, ὅτι θέλει γενῇ σύζυγος τῆς χαριεστάτης Ἀκριβῆς ὅστις δυνηθῇ νὰ φέρῃ αὐτὴν ἐπὶ τῶν νώτων ἀπὸ τοῦ μεγάρου μέχρι τῆς οἰκίας μου.

— Προσέξατε, ἀπήντησεν ὁ κόμης, ὅτι δὲν ζυγίζει πολὺ καὶ ὅτι ἡ οἰκία σας δὲν κεῖται μακρὰν τοῦ μεγάρου· τοιοῦτο βαρος πάντες θὰ δυνηθῶσι νὰ φορτωθῶσι, τότε δὲ εἰς τίνα θὰ δώσωμεν αὐτήν;

— Ἐὰν ζυγίζῃ ἢ ὄχι, ἀποκρίνεται πονήρως ὁ μάγος, θ' ἀπαντήσωσιν οἱ μνηστῆρες· ἃς ἔλθωσι νὰ δοκιμάσωσι.

Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν, συναθροίζονται οἱ κόμητες, οἱ δοῦκες, οἱ βαρῶνοι καὶ ἄπειρον πλῆθος θεατῶν· ἐξάγουσι λαχνοὺς καὶ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τυγχάνει εἰς τὸν κόμητα Φυσούνην, ρωμαλέον νεανίαν καὶ χονδρὸν ὡς βαρέλιον· οὗτος λαμβάνει ὑπὸ μάλης τὴν Ἀκριβὴν ὡς σάκκον ἀχύρου καὶ δοκιμάζει νὰ κινηθῇ ἓν βῆμα. . . .

Ἅγιε Λαυρέντιε, βοήθει ἡμῖν! Ὁ δυστυχὴς Φυσούνης πίπτει κατὰ γῆς πρηνὴς καὶ βάφει, διὰ τοῦ αἵματός του, τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτόν, διότι, καθ' ἣν στιγμὴν μέλλει νὰ θέσῃ τὴν Ἀκριβὴν ἐπὶ τῶν νώτων, αὕτη μεταβάλλεται εἰς χρυσὸν καὶ κατασυντρίβει τὸν δυστυχῆ κόμητα ὑπὸ τὸ βάρος της, μεθ' ὃ ἐπανέρχεται παραχρῆμα εἰς τὴν φυσικὴν κατάστασίν της.

Τότε προβαίνει καὶ λαμβάνει αὐτὴν ὁ κόμης Ἀγκινάρας, ὑψηλὸς καὶ νευρώδης νέος, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος εὑρίσκει ὅμοιον θάνατον. Θέλει νὰ δοκιμάσῃ ὁ πολλῷ ρωμαλεότερος δοῦξ Ἀνδρειωμένος, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐκπνέει ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κόρης. Καταφοβηθέντες ἐκ τοῦ θεάματος οἱ λοιποὶ ἐρωτοτροποῦντες κόμητες καὶ βαρόνοι, τρέπονται εἰς ταχεῖαν φυγήν. Ἡ Ἀκριβή, τεταραγμένη καὶ ἐντρεπομένη, ἀπέρχεται νὰ ἐκδυθῇ· ὁ δὲ κόμης, ἔξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς, σκέπτεται ἐὰν ὀφείλῃ ν' ἀφήσῃ ἐν τῇ ζωῇ ἢ ν' ἀνασκολοπίσῃ τοὐλάχιστον τὸν μάγον· εἰθισμένος ὅμως νὰ αἰτῇ παρ' αὐτοῦ συμβουλὴν πρὸ πάσης πράξεώς του, ὑποπτεύει, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις δὲν θὰ τῷ ὑπερήρεσκεν, ἑπομένως ἀφίνει αὐτὸν δι' ἄλλην εὐκαιρίαν. Ὁ σοφὸς Βαβούσος, μείνας μόνος εἰς τὴν αἴθουσαν, φροντίζει πρῶτον περὶ τῶν νεκρῶν καὶ ἀκολούθως ἀπέρχεται νὰ φάγῃ τὰ φασόλια του.

Οἱ λαοὶ τῆς Ἱσπανίας ἐκπλήττονται, μαθόντες τὰς περὶ τῆς Χρυσῆς Μνηστῆς εἰδήσεις, τὰς προσφιλεῖς εἰς τὰς γυναῖκας, τῶν ὁποίων ἡ Ἀκριβὴ εἶχε προσελκύσει τοὺς ἐραστάς, ἀξιοθαυμάστους δὲ παρ' ἅπασιν, οἵτινες συρρέουσι μὲν νὰ ἴδωσι τὴν ἐπίφοβον κόμησσαν, ἐγκωμιάζουσι δὲ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς λοιπὰς καλλονὰς αὐτῆς, διστάζουσιν, ἀλλ' ἀπέρχονται λέγοντες:

— Νὰ βαρύνῃ ἡ σύζυγος, ὑπομονή, διότι ὅλαι εἶναι βαρεῖαι· ἀλλὰ νὰ σκοτώνῃ, μακράν. Εἶναι Ἀκριβὴ πολὺ ἀκριβή.

Ὁ κόμης, ὅστις δὲν θέλει νὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων δι' ἐρίδων, θεωρῶν ταχύτερον μέσον ἀπαλλαγῆς τὸν γάμον τῆς θυγατρός του, μεγάλως ἐξοργίζεται, βλέπων αὐτὴν ἄγαμον, λίαν δ' εὐχαρίστως θὰ την ἐνέκλειεν εἰς μοναστήριον ὡς τὴν μητέρα της καὶ θὰ προσελάμβανεν ἑτέραν θαλαμηπόλον, πλὴν ἐσκέφθη, ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο λίαν τολμηρὸν καὶ παράκαιρον. Μὴ τολμῶν ὅμως νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ὀργήν του κατὰ τῆς θυγατρός του ἢ κατὰ τοῦ Βαβούσου, στρέφεται κατὰ τῶν κατωτέρων, ὡς εἶναι δίκαιον νὰ πληρώνωσιν οἱ μικροί· ἀπαγχονίζει, λοιπόν, Πιλάτους διοικητάς, μαστιγώνει Μαγδαληνάς, τιμωρεῖ συμβολαιογράφους, καθείργει δικαστὰς καὶ τοσαύτας πράττει πράξεις δικαιοσύνης, ὅσαι συμβαίνουσι μόνον ὁσάκις, ἀδείᾳ τοῦ Θεοῦ, προεξοφλοῦσιν αὐ-

τὴν ἰσχυροὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ Κράτος τοῦ Σολομῶντος εἶναι χαρὰ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ Ἀκριβή, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, φέρει νέον φόρεμα, οὐδαμῶς μεριμνῶσα ἐὰν ἀποθάνῃ ἄγαμος.

Ὡραίαν ἡμέραν τοῦ Μαΐου, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ χρυσῆ μνηστὴ ἱππεύει (διότι οἱ ἵπποι, μὴ ὄντες μνηστῆρες αὐτῆς, δύνανται νὰ τὴν βαστάζωσιν ἐπὶ τῶν νώτων) καὶ ἐξέρχεται εἰς περίπατον· ἀλλά, καθ' ὁδόν, ἵππος καὶ ἀναβᾶτις πίπτουσιν ἐντὸς χάνδακος, παρ' ὀλίγον δ' ἡ Ἀκριβὴ νὰ μείνῃ ἐκεῖ νεκρά, μὴ οὖσα ἐκ χρυσοῦ, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Παρακολουθεῖ αὐτὴν ἔφιππος νεαρὸς ἱπποκόμος, ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν προσληφθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, τοῦτον δὲ προσκαλεῖ ἐπιτακτικῶς ἡ Ἀκριβή, ὅπως τὴν σώσῃ· ἐκεῖνος ὅμως ἀπαντᾷ ὅτι, κατὰ τὸν κανονισμόν, τὸν ὁποῖον τῷ ἀνέγνωσαν, ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ τὸν ἵππον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐπιθέσῃ χεῖρα ἐπὶ τῆς κυρίας του, διότι τοῦτο εἶναι προνόμιον τοῦ ὑπασπιστοῦ αὐτῆς.

— Ἐὰν δέν με βοηθήσῃς, λέγει ἡ Ἀκριβή, δὲν δύναμαι νὰ ἐγερθῶ μόνη, διότι θὰ ἔπαθον.

— Ἂς ἴδωμεν ἐὰν ἦναι ἀληθές, ἀποκρίνεται ὁ συνετὸς ἱπποκόμος· σείσας δὲ τὴν μαστίγα του ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τοῦ ἵππου καὶ τῆς κυρίας, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ κατενέγκῃ κατ' αὐτῶν ἰσχυρὰν μαστίγωσιν, φοβίζει ἀμφοτέρους, ὥστε ἐγείρονται.

— Εὐλογητός ὁ Κύριος! ἀναφωνεῖ ὁ νέος.

Ἡ Ἀκριβή, ὀργισθεῖσα ὀλίγον, ἕνεκα τοῦ προξενηθέντος εἰς αὐτὴν φόβου, θέλει νὰ ἐκβάλῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἱπποκόμου, πλήν, ἰδοῦσα αὐτοὺς ὡραιοτάτους, καθησυχάζει καὶ ἀποστέλλει αὐτὸν εἴς τινας γειτονικὰς οἰκίας πρὸς ἀναζήτησιν ἐνδυμάτων, διότι τὰ ἰδικά της εἶναι κατεσπιλωμένα ἐκ τοῦ βορβόρου.

Ὁ ἱπποκόμος μεταβαίνει καὶ ἐπιστρέφει κομιστὴς ὡραίας πολυχρώμου ἐκ βάμβακος ἐσθῆτος, τὴν ὁποίαν ἐδέησε νὰ περιβληθῇ ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος, ἐν ἐλλείψει ἑτέρας· κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ φορέματος, ὁ ἱπποκόμος, ἐξ εὐπρεπείας, ἀπομακρύνεται, ἐπωφεληθεὶς δὲ τῆς ἀπουσίας του, φεύγει ὁ ἵππος του, τὸν ὁποῖον, ὡς καλὸς σύντροφος, παρακολουθεῖ ὁ ἵππος τῆς Ἀκριβῆς, ὥστε κυρία καὶ ὑπηρέτης εὑρίσκονται πεζοί, μόνοι καὶ μακρὰν τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος. Ἐπαναλαμβάνουσι, λοιπόν, τὸν δρόμον των, σιωπηλοὶ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὕστερον ὁμιλοῦσι· κατὰ δὲ τὴν συνδιάλεξιν, ἡ κόμησσα ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὁ Ἰουστῖνος λαλεῖ ὡς ἐφημέριος καὶ εἶναι ὡραῖος ὡς ἄγγελος βωμοῦ ἐκκλησίας, ὥστε ἐρᾶται αὐτοῦ. Ἡ Ἀκριβὴ ἐνοχλεῖται ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς πτώσεως ἀλγηδόνων καὶ χωλαίνει, ὁ Ἰουστῖνος τὸ ἐννοεῖ, ἐπιλαθόμενος δὲ τῶν ἐκ τοῦ κανονισμοῦ ἀπαγορεύσεων, ἐναγκαλίζεται αὐτήν, ὅπως τὴν λάβῃ ἐπὶ τῶν νώτων· ἡ Ἀκριβὴ ὅμως, ἤτι., πρὸ ὀλίγου, ἤθελε νὰ ἐξορύξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, κραυγάζει ὡς ἀετὸς καὶ ἀνθίσταται ἐκ τοῦ φόβου μήπως, μεταβαλλομένη εἰς χρυσόν, συντρίψῃ τὸν ἀτυχῆ νεανίαν, ὅστις ἀναγκάζεται ν' ἀφήσῃ αὐτήν.

Ὁ Ἰουστῖνος γινώσκει τὸ ὀλέθριον τέλος τῶν τριῶν μνηστήρων, ἀλλὰ σκέπτεται, ταπεινοφρονῶν, ὅτι, ἀφοῦ δύνανται νὰ φέρωσι τὴν νεάνιδα οἱ ἵπποι, θὰ ἠδύνατο ἐξ ἴσου νὰ το πράξῃ ὁ ἱπποκόμος, ἕνεκα τῆς πρὸς τὰ τετράποδα συναδελφότητός του. Ἡ Ἀκριβή, καταπνίγουσα τὰς ἀλγηδόνας, μειδιῶσα ἀκουσίως καὶ καταβάλλουσα πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως βαδίσῃ, προκαλεῖ τὰς περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του ἐξομολογήσεις τοῦ ἱπποκόμου, παρὰ τοῦ ὁποίου μανθάνει, ὅτι οὗτος ἔχει γραῖαν μητέρα καὶ δύο ἀδελφάς, ὅτι εἶναι σημαντικὸν πρόσωπον τοῦ χωρίου του, ὅτι δὲν ἔχει ἴσον εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς μάστιγος, δι' ἧς δαμάζει τοὺς μᾶλλον ἀδαμάστους ἵππους, ὅτι εἰς τὸ χωρίον του ἔχει ἀφήσει τὴν μνηστήν του, ὡς μὴ θέλων νὰ νυμφευθῇ πρὶν ἢ ἀποκαταστήσῃ τὰς ἀδελφάς του καὶ περιέλθῃ εἰς θέσιν νὰ βοηθῇ προσηκόντως τὴν γηραιὰν μητέρα του. Ἡ Ἀκριβὴ δακρύει ἀκούουσα τόσον ὡραῖα πράγματα, ὁ Ἰουστῖνος αἰτεῖται παρ' αὐτῆς συγγνώμην δι' ὃν τῇ προὐξένησε φόβον καὶ ἐκείνη τῷ τείνει εἰς ἀσπασμὸν τὴν χεῖρα. Ὁ Ἰουστῖνος γονυπετεῖ καὶ ἡ Ἀκριβὴ θέλει νὰ τὸν ἀνεγείρῃ, ἀλλά, ἐκείνου μὲν ἐγειρομένου καὶ ἐκείνης κλινούσης, τὰ χείλη τῆς νεάνιδος συναντῶσι τὸ μέτωπον τοῦ νέου καὶ ἀμφότεροι ἀσπάζονται ἀλλήλους, γελῶντες ὡς παιδία. Τὴν ἐπιοῦσαν, ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἱπποκόμου προσκαλοῦνται εἰς τὸ μέγαρον.

Ὁ ἔρως δὲν κρύπτεται. Ἡ Ἀκριβὴ δὲν αἰσθάνεται ἑαυτὴν ὑγιῆ εἰμὴ συντροφευομένη ὑπὸ τοῦ ἱπποκόμου. Χάριν αὐτοῦ στολίζεται καὶ πάντα πράττει. Ἐννοεῖ ὁ πατὴρ τὰ πράγματα καὶ ἐρωτᾷ τὴν θυγατέρα του, ἥτις ὁμολογεῖ τὸν ἔρωτά της, ἕνεκα δὲ τούτου καλοῦσι τὸν μάγον εἰς τὸ μέγαρον.

— Πάτερ Βαβούσε, λέγει ἡ Ἀκριβή, θέλω τὸν Ἰουστῖνον, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν συντρίψω.

— Φίλε Βαβούσε, προσθέτει ὁ κόμης, ὁ χειριζόμενος τόσον καλῶς τὸ μαστίγιον μοὶ φαίνεται ἐπίτηδες πεπλασμένος σύζυγος καὶ πρίγκηψ. Ἐπεθύμουν ἕτερον γαμβρόν, ἀλλ' οὗτος ἐπιθυμεῖ τὴν θυγατέρα μου, ἐγὼ δὲ δὲν εἶμαι τόσον κακός, ὥστε νὰ τιμωρήσω ταύτην καὶ νὰ ἀπαγχονίσω ἐκεῖνον· συμβουλεύθητε τοὺς ἀστέρας, ἐὰν οὗτος πρέπῃ νὰ φορτωθῇ τὴν χρυσῆν μνηστήν.

Ὁ διερμηνεὺς τῆς βουλήσεως τῶν ἀστέρων ἀποκρίνεται :

— Ὁ Ἰουστῖνος ὀφείλει νὰ φέρῃ τὴν Ἀκριβὴν ἀπὸ τοῦ μεγάρου μέχρι τῆς οἰκίας μου· πλὴν αὕτη, ἀντὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς χρυσόν, δύναται νὰ γίνῃ ἐλαφρὰ ὡς πτερόν, ἐὰν περιβληθῇ ἐσθῆτα, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐνεδύθη, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ χάνδακος.

— Λυποῦμαι πολύ, εἶπεν ἡ ματαιόδοξος, νὰ νυμφευθῶ τόσον κακῶς ἐνδεδυμένη· ἀλλὰ δὲν πειράζει, θ' ἀλλάξω ἀκολούθως.

— Θὰ φονεύσητε τὸν σύζυγόν σας, εἶπεν ὁ Βαβούσος· ἐὰν ἀναλάβητε τὰ πολυτελῆ ἐνδύματά σας, θέλετε ἐπιτεθῆ, παρὰ τὴν θέλησίν σας, κατὰ τοῦ δυστυχοῦς Ἰουστίνου, μεταβεβλημένη εἰς χρυσόν, καὶ θέλετε τὸν κατασυντρίψει.

Ἡ Ἀκριβὴ στενάζει, ἀλλά, τὴν ἀνάγκην ποιουμένη φιλοτιμίαν, λέγει :

—Τὸν ἀγαπῶ τόσον, ὥστε, χάριν αὐτοῦ, θὰ ἔφερον μοναχικὸν σάκκον καθ' ὅλον μου τὸν βίον.

Ὁ πατήρ της καὶ ὁ μάγος ἀσπάζονται αὐτήν. Ἡ Ἀκριβή, ἐπιστρέψασα εἰς τὰ δωμάτιά της, λαμβάνει καὶ διανέμει εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα καὶ τὰ κοσμήματά της, κρατήσασα ὡραῖον δῶρον διὰ τὸν Βαβούσον. Αἱ νεάνιδες δὲν κοιμῶνται καλῶς τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου των, ἀλλ' ἡ Ἀκριβὴ ἐκοιμήθη ἥσυχος, διότι ἐπαναπαύετο ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς πράξεώς της. Περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἡ Ἀκριβὴ ἐνδύεται τὴν ἁπλῆν ἐξ ὑφάσματος τεσσαράκοντα λεπτῶν τὸν πῆχυν ἐσθῆτά της καὶ φαίνεται πολὺ ὡραιοτέρα. Οἱ ἱερεῖς, οἱ μάρτυρες παραμένουσιν ἤδη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαβούσου, πλῆθος δ' ἄπειρον λαοῦ συγκρατεῖται ὑπὸ τῆς φρουρᾶς τοῦ κόμητος εἰς δύο στίχους. Ὁ Ἰουστῖνος ὑποκρίνεται ἄγνοιαν. Κατέρχονται τοῦ μεγάρου ὁ Σολομὼν καὶ ἡ Ἀκριβή. «Ἰδού την, ἰδού την», κράζουσι πάντες καὶ στρέφονται πρὸς αὐτήν, ἀλλ' οὐδεὶς μνηστὴρ ἐμφανίζεται. Τότε, ὁ κόμης λέγει πρὸς τὸν Ἰουστῖνον·

— Λάβε ἐπ' ὤμων τὴν μνηστήν σου.

Πάντες κραυγάζουσιν ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ Ἰουστῖνος λατρεύει τὴν Ἀκριβήν, εἰ καὶ εἰς οὐδένα εἶχεν εἴπει τι, γινώσκει δ' ὅτι ἀπέθνησκεν ὅστις ἐλάμβανεν αὐτὴν ὡς μνηστήρ· θεωρεῖ ὅμως γλυκὺν ἐκεῖνον τὸν θάνατον καί, ἄνευ διστάγμοῦ, μόνον δ' εἰπών : *Ἀκριβή, ἐνθυμήθητε τὴν μητέρα μου*, θέτει αὐτὴν ἐπὶ τῶν νώτων του. Ἀναφωνήσεις χαρᾶς ἀναπέμπει τὸ πλῆθος, ὅτε βλέπει τὸν εὐτυχῆ Ἰουστῖνον νὰ φέρῃ ἀκόπως καὶ μὲ βήματα ταχέα τὴν νέαν. Τὸ ἔδαφος καλύπτεται ὑπὸ μανδυῶν, ὁ ἥλιος σκοτίζεται ὑπὸ τῶν ἀναρριπτομένων καλυμμάτων τῶν κεφαλῶν καὶ ὁ οὐρανὸς πληροῦται εὐχῶν. Οἱ ἐκ τοῦ κλήρου ὑποδέχονται τοὺς δύο ἐραστὰς καὶ ἡ Ἀκριβή, ἥτις, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐκαλεῖτο Χρυσῆ Μνηστή, ἀξιοῦται ἀκολούθως, ἕνεκα τῶν ἀρετῶν της, τοῦ τίτλου Χρυσῆς Συζύγου.

Ι. ΔΑΜΟΥΛΙΑΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΩΝ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ:
Ἄδετος δρ. 5. — Δεδεμένος δρ. 7. — Ὁμοῦ Α' καὶ Β' τόμ. δεδεμέν. » 12,50

Ἀήξαντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ὁριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.